Κλωνάρι (βραδεῖον καὶ τετράδια ἔστειλα·) *Θαλασσίαν Αὔραν* (ἔχει καλῶς·) *Ἑλληνικὸν Ἰδεῶδες* (ἔλαβα, εὐχαριστῶ·) *Οὔτινα* (εἶνε ἀνέκδοτον γνωστόν· πιθανὸν νὰ τὸ ἤκουσε καὶ νὰ τὸ ἔγραψε·) *Ρημαγμένο Κρούσοβο* (τὸ βραδεῖον σοῦ ἔστειλα τὴν 25 Ἰουλίου· πῶς δὲν τὸ ἔλαβες ἀκόμη;) *Φῶτον Τζαβέλλαν* (ἔστειλα Κανονισμόν·) *Ὠλῆνα* (ἡ διαφορὰ εἶνε ὅτι ὁ «Ραγιᾶς Νάλας» ἦτο παραμῦθι, ἑπομένως ἔπρεπε νὰ γραφῇ στὴ γλῶσσα τῶν παραμυθιῶν, ποὺ εἶνε βέβαια ἄλλη ἀπὸ τὴν γλῶσσαν τῶν «Ἀθηναϊκῶν Ἐπιστολῶν») *Αἰγυπτίαν Ἀριστοκράτιδα*, κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν *24 Αὐγούστου*, θὰπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

127ος Διαγωνισμὸς

Λύσεων Αὐγούστου—Νοεμβρίου

ΟΡΟΙ ΣΥΜΜΕΤΟΧΗΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ & ΑΓΟΡΑΣΤΩΝ

Οἱ ἔχοντες ψευδώνυμον ἐγκεκριμένον διὰ τὸ 1911 συνδρομηταὶ ἢ ἀδελφοὶ συνδρομητῶν, δύνανται νὰ συμμετάσχουν τοῦ διαγωνισμοῦ τούτου τῶν Λύσεων ΔΩΡΕΑΝ.

Πάντες οἱ ἄλλοι πρέπει νὰ ἐσκωλείουν διὰ τὰς λύσεις των ἑκάστου φυλλαδίου,—ὁσαιδήποτε καὶ ἂν εἶνε,—γραμματόσημον ἀσφράγιστον 10 λεπτῶν οἱ συνδρομηταὶ καὶ ἀδελφιά των, καὶ 20 λεπτῶν οἱ κατὰ φύλλον ἀγοραστά, ἄλλως δὲν λαμβάνονται ὑπ' ὄψιν αἱ λύσεις των.

Ὁ χάρτης τῶν λύσεων ἐπὶ τοῦ ὁποίου καὶ μόνον δέον νὰ γράφωσι τὰς λύσεις των πάντες ἀνεξαιρέτως οἱ διαγωνιζόμενοι, πωλεῖται ἐν τῷ Γραφείῳ μας εἰς φανέλλους, ὧν ἕκαστος περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. Ι.

Αἱ λύσεις τοῦ παρόντος φύλλου εἶνε δεκταὶ πανταχόθεν μέχρι τῆς 7ης Ὀκτωβρίου, πέραν δὲ τῆς προθεσμίας ταύτης, μόνον ἐὰν ληφθοῦν πρὸ τῆς δημοσιεύσεώς των γίνονται δεκταί.

Τοὺς λοιποὺς ὅρους, βραβεῖα κλπ. ἰδε εἰς τὸν Ὁδηγὸν τοῦ Συνδρομητοῦ, Κεφ. Δ' καὶ ϛ', φύλλον πρῶτον ἐ. ἔ. Ὁ Ὁδηγὸς στέλλεται εἰς πάντα αἰτοῦντα.

370. Λεξίγριφος

Ἂν πρόθεσις, ἐπίρρημα
Κι' ἀντωνυμία ἑνωθοῦν,
Εἰς μάντιν πολυθρύλητον
Θὰ μεταμορφωθοῦν.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ὑδραΐκου Χάνου

371. Στοιχειόγριφος.

Ἐν ἑρπετὸν συρόμενον
Ἂν ἀποκεφαλίσῃς,
Τὸν κόσμον τὸν ψηγόμενον
Ἀμέσως θὰ δροσίσῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἀμαρυλλίδος

372. Τονόγριφος.

Ὅπως εἶμαι ἂν μαφίσῃς,
Ἔχω χρῶμα συμπαθές.
Ἂν τὸν τόνο μου κινήσῃς,
Κάμνει δένδρο ἀειθαλές.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Συριανῆς Αὔρας

373. Ἀστὴρ

Νὰντικατασταθοῦν οἱ ἀστερίσκοι διὰ γραμμάτων οὕτως, ὥστε ναγιγνώσκεται: ὁριζοντίως χώρα τῆς Μ. Ἀσίας, καθέτως πόλις τῆς Ἑλλάδος, διαγωνίως δὲ νῆσος τοῦ Αἰγαίου καὶ ἔντομον.

* * *
* * *
* * *
* * * * * * *
* * *
* * *
* * *

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Κραυγῆς τῆς Πατρίδος

374. Αἴνιγμα

Μὲ κεφάλι ἂν μαφίσῃς
Πρόσεξε...νὰ μὴν ἐρίσῃς.
Ἂν μοῦ κόψῃς τὸ κεφάλι,
Στὸ δικό σου εἶμαι πάλι.
Κι' ἂν τὸ πρῶτο πάλι βάλῃς
Καὶ τὸν τράχηλό μου βγάλῃς,
Τότε λῦτά μου, θὰ μ' εὕρῃς,
Στ' ἀριθμητικὰ ποὺ ξεύρεις.

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Δοξασμένο Εἰκοσιένα

375. Λογοπαίγνιον

Ποῖος ἰχθὺς εἶνε ἀπαραίτητος εἰς τὴν γραφήν;

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ὑποκόμητος τῆς Βραζελώνης

376. Ποικίλη Συλλαβικὴ Ἀκροστιχὶς

Ἡ πρώτη συλλαβὴ τῆς πρώτης τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων, ἡ δευτέρα τῆς δευτέρας, ἡ τρίτη τῆς τρίτης καὶ ἡ τετάρτη τῆς τετάρτης ἀποτελοῦν ἀρχαῖον ἐπιγραμματοποιόν:

1, Πατρὶς τοῦ Διογένους· 2, Νῆσος τοῦ Αἰγαίου· 3, Συγγενὴς τῆς Διαπλάσεως· 4, Ἀθηναῖος στρατηγός.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Πορθητοῦ τῆς Καρχηδόνος

377. Μικτὸν

πς - ω - κσμ - ιι - βν - εαη

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ὡραίου Πηλίου

378. Γρίφος

Η
ἦν ἦν τὸν τὸν
ἦν ΓΗ ἦν ΑΡ τὸν
ἦν ἦν τὸν τὸν
ἦν τὸν

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Σβυστὸ μας Κανδήλι

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τῶν φύλλων 27 καὶ 28

260. Σικυών (συκῆ, ὤν). — 261. Ἥρα-Θήρα. — 262. Καρία - κάρυον. — 263. Ὁ παστουρμᾶς.

264.
Σ Σ Σ Σ
Ο Ο Ο Ο
Σ Μ Ρ Τ
Σ Υ Ω Η Ε Ω Ι Ι
Λ Ρ Λ Σ Τ
Ο Ε Ι Ο
Σ Λ Λ Σ

265. *Πάταξον μὲν ἄκουσον δέ.* (Ἀναγινώσκεται πρῶτον ἡ μεσαία στήλη, ἐκ τῶν κάτω πρὸς τὰ ἄνω, καὶ ἔπειτα αἱ ἄλλαι κυκλικῶς ἐξ ἀριστερῶν πρὸς τὰ δεξιᾷ.) — 266. ΠΕΡΔΙΚΚΑΣ-ΙΠΡΟΠΟΝΤΙΣ (Πελοπόνησος, Ἔρατττώ, ΡΙΟν, ΔιέΙΠη, ΙάσιΟν, ΚιγκιΝᾶτος, ΚλεοπάΤεα, ΑὐστραλΙα, Σι-, μωνίδηΣ.) — 267. Μελέτα τὸ πᾶν. — 268. *Ἡ παιδεία τὰ ἤθη στολίζει* (εἰπὲ διὰ τᾶ - ἤθ' εἰς το - λῆ ζῆ.)

269. Διόνυσος (δύο, νῆσος). — 270. Πάνθήρ - ἄνθη. — 271. Ψαρά - ἀρὰ - ἄρα - Ἥρα.

272.
Α
ΗΡΑ
ΚΙΤΟΣ
ΜΙΓΚΟΝΟΣ
ΜΑΣΙΣΤΙΟΣ

273.
Π
ΛΕΙ
ΑΡΚΑΣ
ΠΕΚΙΝΟΝ
ΙΑΝΟΣ
ΣΟΣ
Ν

274, *Νόει καὶ τότε πράττε.* (Ἡ ἀνάγνωσις ἐξ ἀρχῆς κατὰ σειράν, καὶ εἰς τὰς στήλας ἐκ τῶν ἄνω πρὸς τὰ κάτω). — 275. ΑΥΣΙΑΣ (ΑΥκοῦργος, ΠειΣίστρατος, ΑνδρέΑΣ). — 276. Ὁ ψεύτης καὶ ὁ κλέφτης τὸν πρῶτο χρόνο χαίρουνται. — 277. *Μὴ πίστευε τάχιστα* (μὶ π' εἰς τὲ δὲ - τᾶ - χ' εἰς τᾶ).

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Ἀγαπηταὶ *Ἐαρινὴ Πρωΐα* καὶ *Δούκισσα* τοῦ *Δάντσιγ*, γιὰ τὴ γιορτήσας δέχθητε τὰς εἰλικρινεστέρας τῶν εὐχῶν μου. Port-Saïd. *Αἰγυπτία Ἀριστοκράτις ἢ Ναυτοπούλα τῆς Κάσσου.* *(ΙΑ', 125)*

Δηλῶ εἰς τὸ Κυανοῦν κόμμα ὅτι ἤλλαξα τὸ ψευδώνυμον εἰς—*Δάφνης Στέφανον.*

Ἀνταλλάσσω Μ. Μυστικά, βραβεύσω καλλίτερον τετράδιον μὲ ἕνα τόμον «Διαπλάσεως,» ἀξίας δραγμῶν 3,50 κατ' ἀρέσκειάν. Προθεσμία 29 Σεπτεμβρίου. *Δάφνης Στέφανος.*

ΕΜΠΟΡΙΚΗ ΚΑΙ ΛΟΓΙΣΤΙΚΗ ΣΧΟΛΗ
ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΠΟΥΛΟΥ
Μετ' οἰκοτροφείου
ΕΝ ΠΕΙΡΑΙΕΙ

Ζητήσατε δι' ἐπιστολικοῦ δελταρίου τὸ ἄρτι ἐκδοθὲν πρωτότυπον, ἀναπαντιτικὸν καὶ πλούσιον εἰς μεταρρυθμίσεις πρόγραμμα τοῦ ὀγδόου Σχολικοῦ ἔτους, μετὰ τοῦ κανονισμοῦ τοῦ Οἰκοτροφείου καὶ τοῦ πίνακος τῶν περιεχομένων τῶν Συγγραμμάτων τῆς Σχολῆς («Ἐγκυκλοπαιδείας, Ἐμπορικῆς Μορφώσεως Α' καὶ Β' Βαθμίδος, Τόμ. 4 καὶ τοῦ Ἐμπορίου» Τόμ. 3.) ὁδὸς Νοταρᾶ, 68 — Πειραιεύς.

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

ΟΙ ΛΥΤΑΙ
ΤΟΥ ΠΑΙΓΝΙΟΥ ΤΟΥ 37 ΦΥΛΛΟΥ

[Ἰδὲ τὴν λύσιν εἰς τὴν σελίδα 313]

ΑΘΗΝΩΝ: Ι. Μ. Ρούσσος, Γ. Ι. Μπαμπούσης, Ν. Α. Κομνηνός, Καλλιόπη Νικολάου, Μαριάννα Α. Τρίμη, Παῦλος Ι. Χατζηδάκις. Ἠλ. Σπ. Κανέλλης, Κομψοτακούνης, Χαρ. Σούλης, Ἀρ. Ἀριστ. Χατζηιωάννου, Λιλὴ Δ. Τσαγρῆ, Ἀλ. Κ. Μωραΐτης, Καίτη Ν. Τζαννετοπούλου, Εὐάγ. Γ. Νικητάκης, Λιλὴ Ν. Μαρκοπούλου, Βηθλεὲμ Χρ. Δημητνίτου, Π. Ι. Ραυτόπουλος, Ἐλπινίκη Μάντζαρη.

ΠΕΙΡΑΙΩΣ: Γ. Α. Τσινάρης, Ἀλεξάνδρα Π. Δευτεραίου, Ἀττικὴ Δύσις, Δημ. Κ. Καλῆς.

ΕΠΑΡΧΙΩΝ

ΑΝΔΡΟΥ: Αἰκατερίνη Α. Καραουλάνη, Π. Α. Χρηστόπουλος, Πολυξένη Α. Κουλούβρου, (36).
ΒΥΤΙΝΗΣ: Τρ. Π. Καραντζίνας.
ΚΑΡΔΙΤΣΗΣ: Ἀθ. Γκέλης.
ΚΗΦΗΣΣΙΑΣ: Κ. Ι. Βιτιάδης.
ΚΟΡΙΝΘΟΥ: Ι. Κ. Ἀναστασόπουλος.
ΚΥΠΑΡΙΣΣΙΑΣ: Ἑλένη Π. Ἰατροπούλου, Μαρίκα Β. Χηνοπούλου.
ΛΑΡΙΣΣΗΣ: Τάσος Ἀθ. Σκόδρας.
ΛΕΧΑΙΝΩΝ: Ἥρως τοῦ «21».
ΛΙΜΝΗΣ: Γρ. Γ. Παπαγεωργίου, Ἑλένη Σ. Χρυσοπαίδου, Σοφία Σ. Χρυσοπαίδου, Εὐαγ. Στ. Χαρίτων.
ΜΟΝΟΔΕΝΔΡΙΟΥ: Λάμπρος Χρ. Λάμπρου.
ΠΑΞΩΝ: Ἐλισάβετ Σ. Ἀνεμογιάννη (36).
ΠΑΤΡΩΝ: Κ. Ι. Φαρμακίδης, Καίτη Κ. Γεωργακοπούλου, Λιλίκα Α. Ἀθανασίου, Π. Μανολίδης. Ἀλοῦσιος Ι. Τζουλάτης, Φρ. Ι. Τζουλάτης, Μάρκος Κίτσος, Ν. Χ. Τριάντης.
ΣΚΥΡΟΥ: Ἐμ. Γ. Κομνηνός, Σ. Α. Βουλγαρίδης.
ΣΠΑΡΤΗΣ: Πάνος Χ. Ψυχογιός.
ΜΥΡΟΥ: Α. Α. Σπουγγίτου, Ι. Ε. Πασσᾶς.
ΧΑΛΚΙΔΟΣ: Τέλης Ε. Δεδούσης, Νυυτάκι τῆς Χαλκίδος.

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

ΑΛΕΞΑΔΡΕΙΑΣ: Μαρίκα Π. Βόλτου, Γιασεμοῦλα Κ. Λάσκαρη.
ΗΡΑΚΛΕΙΟΥ: Νικ. Α. Μπουρνέλος.
ΚΑΦΡ-ΕΛ-ΖΑΓΙΑΤ: Ε. Κ. Γιαλούσης.
ΚΩΝΣΤΟΛΕΩΣ: Ἄψε-Σβῶσε.
ΠΟΡΤ-ΣΑ-Ι-Δ: Ναυτοπούλα τῆς *Κάσσου.*
ΣΜΥΡΝΗΣ: Ι. Μ. Λομβάρδος (36-37).
ΣΟΥΛΙΝΩΝ (Ρουμανίας): Ὀνειροπόλος Μεγάλης Ἑλλάδος (36).
ΧΙΟΥ: Ἀνδ. Π. Σαγιάδης (36-37), Ἰω. Ρὲς (36).

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Τῶν εὑρόντων ὀρθὴν τὴν λύσιν τὰ ὀνόματα ἐτέθησαν εἰς τὴν Κληρωτίδα καὶ ἐκληρώθησαν οἱ ἑξῆς δύο: ΔΗΜ. Κ. ΚΑΛΗΣ, ὁδὸς Πραξιτέλους 23, ἐν Πειραιεῖ, καὶ ΛΙΛΙΚΑ Α. ΑΘΑΝΑΣΙΟΥ ἐν Πάτραις, καὶ ὁ μὲν πρῶτος ἐνεγράφη δι' ἐξμηνίας, ἡ δὲ δευτέρα διὰ μίαν τριμηνίαν. Ἀμφότεροι ἀπὸ 1ης Σεπτεμβρίου.

Πλεονάζουν δρ. 0,50 διὰ τὸν προσεχῆ Διαγων.

ΟΙ ΑΛΛΑΣΣΟΝΤΕΣ ΚΑΤΟΙΚΙΑΝ

Συνδρομηταί, παρακαλοῦνται, διὰ νὰ μὴ παραπίπτῃ τὸ φύλλον των, νὰ δηλώνουν ἀμέσως τὴν νέαν των διεύθυνσιν εἰς τὸ Γραφεῖόν μας, ἀποστέλλοντες καὶ 50 λεπτὰ διὰ τὴν ἐκτύπωσιν τῆς νέας ταινίας. Ἄλλως δὲν εὐθυνόμεθα διὰ τὴν ἀπώλειαν τοῦ φύλλου.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ:		*Ἐξωτερικοῦ:*	
Ἐτησία	δρ. 8,—	Ἐτησία	φρ. 10,—
Ἑξάμηνος	» 4,50	Ἑξάμηνος	» 5,50
Τρίμηνος	» 2,50	Τρίμηνος	» 3,—

Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩΙ 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20
Διὰ τῶν Πρακτόρων, Ἐσωτερ. λ. 10. Ἐξωτερ. λ. 15
Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἕκαστον λεπ. 25

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 18ος *Ἐν Ἀθήναις, 3 Σεπτεμβρίου 1911* *Ἔτος 33ον.—Ἀριθ. 40*

Η ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ ΤΟΥ ΝΙΚΟΛΑ ΚΑΡΑΚΑ

[Μυθιστόρημα ὑπὸ MAURICE CHAMPAGNE]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΒ' (*Συνέχεια*)

Περίληψις τῶν προηγουμένων : — *Ὁ «ὑγρὸς ἀήρ», ὁ ὁποῖος ἐκίνει τὴν μηχανὴν τοῦ ἀροπλάνου τοῦ Ἀβραὰμ Οὐΐξων, ἐξηντλήθη καὶ ἡ μηχανὴ ἐσταμάτησεν ἀποτόμως. Τὸ ἀερόπλοιον τότε ἤρχισε νὰ πίπτῃ. Αἱ πτέρυγές του ἐσηκώθησαν ὄρθιαι καὶ τίποτε δὲν ἀνέκοπτε τὴν ὁρμὴν τῆς πτώσεως ἐκείνης. Οἱ τρεῖς ἀκούσιοι ἐπιβάται, ἔντρομοι, κατῆλθον εἰς τὸν θάλαμον τῶν μηχανῶν καὶ ἤρχισαν νὰ κινοῦν εἰς τὴν τύχην τοὺς μοχλούς. Ὁ Νικόλας Καρακᾶς εἰσέρχεται τότε εἰς τὸν θαλαμίσκον, ὅπου ὑπῆρχεν ἕνας τροχὸς ἀγνώστου χρήσεως. Τὸν ἁρπάζει καὶ τὸν στρέφει.*

Παρέρχονται δύο δευτερόλεπτα.
Δὲν ζοῦν πλέον ἀπὸ τὴν ἀγωνίαν.
Τοῦ ἀεροπλάνου ἡ πτῶσις ἐξακολουθεῖ.

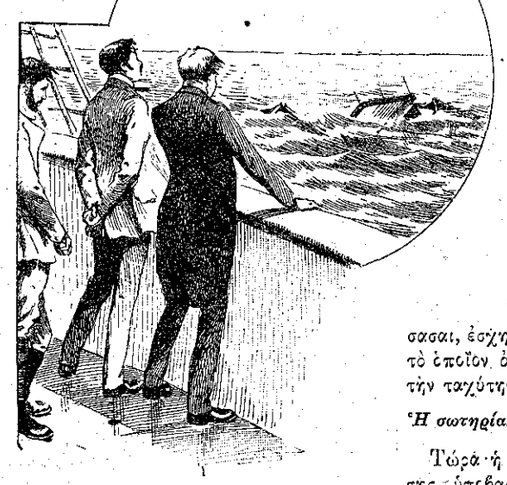

«Μὲ δακρυσμένα μάτια κυττάζουν...»
(Σελ. 318, στ. α'.)

Ναί, ἐξακολουθοῦν νὰ καταβαίνουν, ἀλλ' ἡ κατάβασις αὐτὴ ὀλίγον κατ' ὀλίγον γίνεται μαλακωτέρα.

Τὸ ἀερόπλοιον κλονίζεται, σείεται, ταλαντεύεται ζωηρῶς, στρέφεται περὶ ἑαυτό.

Ἀλλ' ἡ πτῶσις γίνεται τώρα μὲ κάποιαν βραδύτητα.

Τί συνέβη;

Πρέπει ἐξάπαντος νὰ τὸ μάθουν.

Ὁ Νικόλας Καρακᾶς σταματᾶ τὸν τροχὸν καὶ, μὴ δυνάμενος ἀπὸ τὴν μεγάλην του συγκίνησιν νὰ ὁμιλήσῃ, νεύει εἰς τοὺς συντρόφους του νὰ τὸν ἀκολουθήσουν ἐπάνω εἰς τὸ δῶμα.

Ἀνέρχονται πάλιν τὴν κλίμακα, ἀλλὰ μόλις ἐξέρχονται: ἀπὸ τὸ ἄνοιγμα, ἀπότομος κλονισμὸς ἀνατρέπει καὶ τοὺς τρεῖς ἐπὶ τοῦ δαπέδου.

Σηκώνονται καὶ βλέπουν τότε ὅτι ἡ κατάβασις των ἐτελείωσε.

Ἐσώθησαν;... Μὲ τὸν χειρισμὸν ἐκεῖνον, τὸν ὁποῖον ἐξετέλεσεν ὁ Νικόλας Καρακᾶς, αἱ πτέρυγες τοῦ ἀεροπλάνου, αἱ ὁποῖαι εἶχον σταθῇ ὄρθιαι, ἀνέλαβον τὴν ὁριζόντιον θέσιν των καὶ ἀκινητήσασαι, ἐσχημάτισαν καλὸν ἀλεξίπτωτον, τὸ ὁποῖον ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἀνέκοψε τὴν ταχύτητα τῆς πτώσεως.

Ἡ σωτηρία.

Τώρα ἡ συσκευὴ πλέει ἐπὶ τῆς θαλάσσης, ὑποβασταζομένη, ὡς πελωρία σχεδία, ἀπὸ ἀρκούντως ἰσχυρὰ κύματα.

Εὑρίσκονται εἰς τὴν θάλασσαν καὶ ζοῦν. Ζοῦν, καὶ εἰς ἀπόστασιν ἑνὸς τετάρτου μιλίου, ἐμφανίζεται ἓν ἱστίον... Εἶνε μία μεγάλη γολέτα, ἡ ὁποία τρέχει πλησίστιος πρὸς τὸ μέρος των.

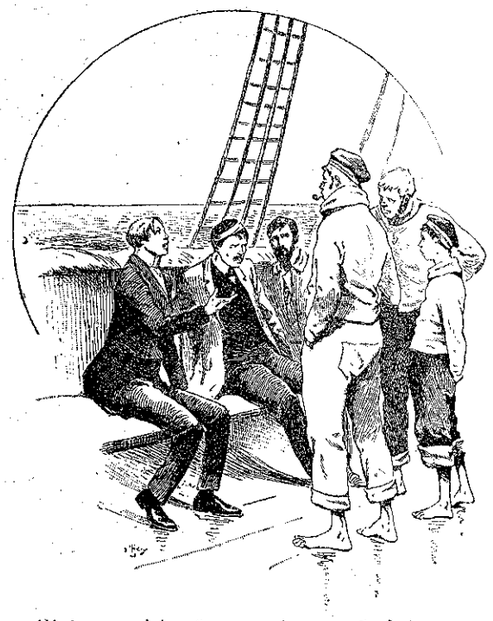

«Εὑρίσκονται ἐπὶ τοῦ καταστρώματος τοῦ πλοίου...»
(Σελ. 318, στ. α'.)

Ἀπὸ τὸ κιγκλίδωμα τοῦ καταστρώματος ἀρχίζουν τότε νὰ φωνάζουν(*), νὰ κάμνουν σημεῖα κινδύνου.

Ἄρα γε τοὺς εἶδαν, θὰ τοὺς ἴδοῦν;...

Μίαν στιγμὴν ἀμφιβάλλουν.

Τὸ ἱστιοφόρον τῶν τρεῖς πλαγιάζει πρὸς τὰ δεξιᾷ καὶ φαίνεται ἕτοιμον νὰ λάβῃ ἄλλην διεύθυνσιν.

Ἀπελπισία κυριεύει τοὺς τρεῖς δυστυχεῖς ναυαγούς, ἀλλὰ γρήγορα ἡ χαρά των ἀναγεννᾶται.

Τοὺς εἶδαν καὶ ἔρχονται πρὸς αὐτούς.

Ἐσώθησαν!

. . . . . .

(*) Ἴδε εἰκόνα προηγουμ. φύλλου σελ. 309.

Μετὰ εἴκοσι λεπτὰ τῆς ὥρας, εὑρίσκονται ἐπὶ τοῦ καταστρώματος τοῦ πλοίου, περικυκλωμένοι ἀπὸ ἀνθρώπους μὲ τραχέα, ἡλιοκαῆ ἀλλὰ συμπαθητικὰ πρόσωπα, οἱ ὁποῖοι τοὺς ὁμιλοῦν εἰς γλῶσσαν ποὺ δὲν τὴν ἐννοοῦν.

Εὐτυχῶς, ὁ πλοίαρχος γνωρίζει ὀλίγα ἀγγλικά.

Μανθάνουν τότε ὅτι τὸ πλοῖον, τὸ ὁποῖον τοὺς ἔσωσεν, εἶνε δανικὴ φαλαινοθηρίς, μεταβαίνουσα εἰς τὸ Γκόταμπτ, ἐπὶ τῆς ἀκτῆς τῆς Γροιλανδίας, ὅπου θὰ ἔφθανε τὸ ἑσπέρας.

Τὸ ἀερόπλοιον τοῦ ἰατροῦ Οὐΐξων τοὺς εἶχε φέρει ὀλίγον κάτωθεν τοῦ ἑξηκοστοῦ παραλλήλου, παρὰ τὴν εἴσοδον τοῦ πορθμοῦ τοῦ Δάβις, ὄχι μακρὰν τῆς δυτικῆς ἀκτῆς τῆς Γροιλανδίας!

Ἐὰν ἡ μηχανὴ συνέβαινε νὰ ἐργασθῇ ὀλίγας ἀκόμη ὥρας, θὰ ἔπιπτον εἰς τοὺς πολικοὺς παγῶνας καὶ τότε ὁ ὄλεθρός των θὰ ἦτο ἄφευκτος.

Εὐτυχῶς ὁ «ὑγρὸς ἀὴρ» ἐξηντλήθη ἐγκαίρως καὶ ἐσώθησαν.

Καὶ ἡ βοήθεια ἀπὸ τὴν θάλασσαν τοὺς ἦλθεν ἐγκαίρως.

Μόλις τωόντι ἐγκατέλειψαν τὸ κατάστρωμα τοῦ ἀεροπλοίου, τοῦτο ἤρχισε νὰ κλίνῃ μὲ τὸ ἀριστερὸν πλευρὸν καὶ τώρα βυθίζεται βραδέως εἰς τὰ κύματα.

Ἀπὸ τοὺς ἀεραγωγούς, οἱ ὁποῖοι εἶχαν μείνῃ ὁλάνοικτοι, εἰσῆλθον νερά. Ἐκτὸς τούτου, κατὰ τὴν σύγκρουσιν τῆς πτώσεως, ἐθραύσθησαν αἱ πτέρυγες. Μὲ δακρυσμένα μάτια ὁ Νικόλας Καρακᾶς καὶ οἱ δύο Ἀμερικανοὶ κυττάζουν ἐξαφανιζομένην εἰς τὰς ἀβύσσους τῆς θαλάσσης τὴν καταπληκτικὴν ἀνακάλυψιν, ἡ ὁποία ὀλίγον ἔλειψε νὰ τοὺς θανατώσῃ,—τὸ θαυμάσιον ἀερόπλοιον τοῦ ἰατροῦ Ἀβραὰμ Οὐΐξων.

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

Τρεῖς μῆνας βραδύτερον, οἱ τρεῖς ἄνδρες ἐπέστρεφον ἀθορύβως εἰς τὴν Ἀμερικήν.

Εἰς αὐτὸ τὸ διάστημα εἶχον μάθῃ ποίαν συγκίνησιν εἶχε προξενήσῃ ἡ μυστηριώδης ἐξαφάνισις τοῦ Νικόλα Καρακᾶ, τὴν φοβερὰν κατηγορίαν, ἡ ὁποία τὸν ἐβάρυνε, τὰς ἀνωφελεῖς ἐρεύνας αἱ ὁποῖαι εἶχον γίνῃ πρὸς ἀνεύρεσίν του, καὶ τέλος τὴν ἀπαλλαγήν του, χάρις εἰς ἐπιστολήν, τὴν ὁποίαν ἕνας φίλος τοῦ ἰατροῦ Οὐΐξων, ταξειδεύων τότε, εἶχε λάβῃ ἕνα μῆνα μετὰ τὸν θάνατόν του.

Εἰς τὴν ἐπιστολὴν ἐκείνην, ὁ σοφὸς ἐφευρέτης ἀνεκοίνου ὅτι, μετὰ τὴν αἰφνιδίαν ἐξαφάνισιν τοῦ ἀεροπλοίου του, καρποῦ δωδεκαετῶν κόπων, βλέπων ἑαυτὸν κατεστραμμένον, ἀπηγχονίζετο μόνος του, ηὐτοκτόνει.

Κατηγόρει συγχρόνως ἐπὶ κλοπῇ καὶ ἀποπείρᾳ λῃστείας τὸν πρώην ὑπηρέτην του Τζὼν Κέϊ καὶ ἕνα φίλον τοῦ ὑπηρέτου τούτου, γενομένῃ τὴν ἰδίαν ἐκείνην νύκτα τῆς 14 Μαΐου.

Ὅσον διὰ τὸν ἕλληνα ὑπηρέτην του Νικόλαν Καρακᾶν, παρεκάλει τὸν Θεὸν νὰ τοῦ φεισθῇ, ὥστε ὁ θανατός του νὰ μὴν εἶνε πολὺ βραδὺς καὶ πολὺ φρικώδης.

Τόσο μόνον.

Πρὶν αὐτοκτονήσῃ, ὁ ἰατρὸς ἐφρόντισε νὰ καύσῃ ὅλα τὰ ἔγγραφα καὶ ὅλα τὰ σχέδια, τὰ ὁποῖα εἶχεν, ὡς ἐμαρτύρει σωρὸς τέφρας, εὑρεθεὶς εἰς τὴν ἑστίαν τοῦ ἐργαστηρίου του.

Ἀποθνήσκων λοιπὸν ἔπερνε μαζί του, εἰς τὸν τάφον, τὸ μυστικὸν τῆς μεγάλης του ἀνακαλύψεως.

. . . . . .

Τί ἀπέγεινεν ὁ φίλος μας Νικόλας Καρακᾶς; Ἐπέστρεψεν ἀρά γε εἰς τὴν Ἑλλάδα;

Ὄχι, διότι δὲν ἀπέκτησεν ἀκόμη τὴν περιουσίαν, τὴν ὁποίαν ὀνειροπολεῖ κάθε Ἕλλην μεταναστεύων εἰς Ἀμερικήν.

Ὁ Νικόλας Καρακᾶς προσελήφθη εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ μηχανικοῦ Κύρου Κούντ, ὁ ὁποῖος ἐγκατεστάθη εἰς μίαν ἔπαυλιν, πλησίον τοῦ Πιττσβούργου. Ἐκεῖ διατρίβει τὸν περισσότερον καιρὸν καὶ ὁ πλοίαρχος Χάρρυ Τζῆνφοκ. Καὶ οἱ τρεῖς δὲ καταγίνονται νὰ ἐπινοήσουν καὶ νὰ κατασκευάσουν κάτι παρόμοιον μὲ τὸ ἀερόπλοιον τοῦ μακαρίτου Ἀβραὰμ Οὐΐξων.

Ἀρά γε θὰ τὸ κατορθώσουν;

Ἂς τὸ ἐλπίσωμεν!

ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΤΕΛΟΣ
ΤΗΣ "ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΣ ΤΟΥ ΝΙΚΟΛΑ ΚΑΡΑΚΑ,,

ΠΩΣ, ΠΩΣ;...

Ἡ Καίτη λέγει:

— Πῶς ἡ Λιλίκα;..

Ἡ Λιλίκα λέγει:

— Πῶς ἡ Καίτη;..

Εἶνε ἀδελφοῦλες, ἡ μία ἐννέα ἐτῶν καὶ ἡ ἄλλη ἑπτά. Ἀγαπιοῦνται πολύ, ἀλλὰ καὶ ζηλεύονται λιγάκι καὶ ξεσυνερίζονται.

Ἡ Καίτη ἔξαφνα εἶνε λίγο συναχωμένη καὶ ἡ μαμμά της τῆς λέγει νὰ βάλῃ τὸ κόκκινο φόρεμα, ποὺ εἶνε κάπως βαρύτερο. Ἡ Καίτη ὅμως ἐννοεῖ νὰ βάλῃ τὸ μπλέ της, καὶ ἂς κρυώσῃ·

— Μπᾶ! πῶς ἡ Λιλίκα;

— Μὰ ἡ Λιλίκα δὲν ἔχει συνάχι!

— Δὲν πειράζει, παίρνω καὶ τὸ ἐπανωφοράκι μου.

— Πολὺ καλά!

Τὸ ἀκούει ὅμως ἡ Λιλίκα καὶ θέλει νὰ πάρῃ κι' αὐτὴ τὸ δικό της.

— Μὰ γιὰ σένα εἶνε περιττό.

— Μπᾶ! πῶς ἡ Καίτη;

Ἡ Καίτη ἀντιγράφει ἀπὸ τὸ φιγουρίνι ἕνα σχέδιο γιὰ πετσετάκια. Ἡ Λιλίκα θέλει καλὰ καὶ σώνει νὰ κάμῃ τὸ ἴδιο.

— Μὰ ἐσὺ εἶσαι μικρή, δὲν ξέρεις....

— Μπᾶ! πῶς ἡ Καίτη;

Ἡ Λιλίκα ψευτοζωγραφίζει μὲ χρωματιστὰ μολύβια. Ἡ Καίτη, σὰν μεγαλήτερη, κάνει ἀληθινὴ ἰχνογραφία. Σὲ λίγο ὅμως βαριέται τὴ σοβαρὴ δουλειὰ καὶ θέλει νὰ παίξῃ κι' αὐτὴ μὲ χρωματιστὰ μολύβια.

— Τ' εἶν' αὐτά; μωρὸ ἔγεινες πάλι;

— Μπᾶ! πῶς ἡ Λιλίκα;

Στὸν περίπατο, ὁ μπαμπᾶς πιάνει ἀπὸ τὸ χεράκι τὴ Λιλίκα. Ἡ Καίτη ζηλεύει καὶ θέλει κι' αὐτή.

— Στάσου, τῆς λέγει ἡ μαμμά της. Ὁ μπαμπᾶς δὲν μπορεῖ νὰ σᾶς σέρνῃ καὶ τὲς δύο. Σένα σὲ κρατῶ ἐγώ.

— Μπᾶ! πῶς ἡ Λιλίκα;

Ὁ μπαμπᾶς θυμώνει καὶ τοὺς φωνάζει:

— Ἐ! μὰ τὸ ξέρετε πῶς εἶσθε πιὰ ἀνυπόφορες;.. «Πῶς ἡ Καίτη;» ἀπὸ δῶ. «Πῶς ἡ Λιλίκα» ἀπὸ ἐκεῖ. Ἄλλο δὲν ἀκούω ὅλη τὴν ἡμέραν! Θὰ πάψετε ἐπὶ τέλους; Ἐσύ, Καίτη, σὰ μεγαλήτερη, πρέπει νὰ ὑποχωρῇς.

— Μπᾶ! πῶς ἡ Λιλίκα; ἀπαντᾷ κατὰ τὴν συνήθειά της ἡ μεγάλη. Ἂς ὑποχωρῇ αὐτὴ ποὺ εἶνε μικρότερη.

— Μπᾶ! πῶς ἡ Καίτη; φωνάζει ἡ Λιλίκα μὲ πεῖσμα. Ἀδελφάδες εἴμαστε, ὅ,τι κάνει ἡ μιὰ θὰ κάνῃ κι' ἡ ἄλλη.

— Βέβαια! ἐπιδοκιμάζει ἡ Καίτη.

Ὁ μπαμπᾶς, ἡ μαμμά, δὲν μπόρεσαν νὰ κρατήσουν τὰ γέλια· γέλασαν καὶ τὰ κοριτσάκια καὶ τὸ ζήτημα ἔμεινε ἄλυτο. Τὰ πῶς καὶ πῶς, τὰ μπᾶ καὶ μπᾶ, ἐξακολουθοῦσαν νὰ δίνουν καὶ νὰ παίρνουν.

* * *

Μιὰ μέρα, τῆς Λιλίκας τῆς ἐπόνεσε τὸ δοντάκι, καὶ τὴν ὥρα ποὺ βγῆκαν γιὰ περίπατο, μὲ τὸ μπαμπᾶ καὶ τὴ μαμμά, πέρασαν ἀπὸ τὸ σπίτι μιᾶς κυρίας, ποὺ ἦταν ὀδοντοϊατρός.

Ἡ κυρία εἶδε τὸ δοντάκι, τὸ βρῆκε χαλασμένο καὶ ἄρχισε νὰ τὸ καθαρίζῃ. Τοῦ ἔβαζε ἐργαλεῖα, μπαμπάκια, γιατρικά, μὴν τὰ ρωτᾶτε. Ἡ καϊμένη ἡ Λιλίκα πονοῦσε, φώναζε, τσίριζε, ἔκλαιγε σιγά, παρακαλοῦσε, θύμωνε. Καὶ ἡ Καίτη τὴν ἔβλεπε χλωμὴ καὶ δακρυσμένη, σὰ νὰ πονοῦσε κι' αὐτή.

— Ἴδες, ἴδες! εἶπε σιγὰ - σιγὰ στὸ μπαμπᾶ ἡ μαμμά· κλαίει κι' ἡ Καίτη.

— Βέβαια! ἔκαμε ὁ μπαμπᾶς μὲ χαμόγελο· πῶς ἡ Λιλίκα;..

Τέλος πάντων τὸ ὀδυνηρὸ καθάρισμα ἐτελείωσε κι' ἑτοιμάσθηκαν νὰ φύγουν. Τὴν ἄλλη μέρα θὰ ξαναπήγαιναν γιὰ τὸ βούλωμα τοῦ δοντιοῦ... Ἔξαφνα ὅμως ἡ Λιλίκα, — ἀπὸ κακία; ἀπὸ καλοσύνη; ποιὸς τὸ ξέρει πιά! — κάτι θυμήθηκε.

— Καὶ ἡ Καίτη εἶπε, ἔχει ἕνα δόντι,

χαλασμένο. Δὲν πρέπει νὰ τὸ βουλώσῃ κι' αὐτή;

— Μπᾶ! ἐμένα δὲν μοῦ πονάει! φώναξε μὲ τρόμο ἡ Καίτη.

— Μὰ μπορεῖ νὰ σοῦ πονέσῃ... νὰ χαλάσῃ καὶ τἄλλα· εἶπε ἡ κυρία ὀδοντοϊατρός· γιὰ νὰ τὸ ἰδῶ.

— Ὄχι, εὐχαριστῶ!.. Δὲ θέλω!..

Καὶ ἡ Καίτη ἐσφικτόκλεισε τὸ στόμα της. Ποῦ νὰ τἀνοίξῃ!

— Καίτη! δὲν τρέπεσαι; τῆς φώναξε ὁ μπαμπᾶς. Ἄνοιξε γρήγορα τὸ στόμα σου νὰ σὲ ἰδῇ ἡ κυρία!

— Ἐγὼ δὲ θέλω βουλωμένα δόντια! εἶπε ἡ Καίτη.

— Μπᾶ! καὶ πῶς ἡ Λιλίκα;

— Μὰ θὰ μοῦ πονέσῃ ἔτσι καὶ θὰ φωνάζω;

— Μπᾶ! καὶ πῶς ἡ Λιλίκα;

— Καὶ θὰ μοῦ βάλουν μέσα αὐτὸ τὸ ἐργαλεῖο;...

— Μπᾶ! καὶ πῶς ἡ Λιλίκα; Ἀδελφάδες δὲν εἴσαστε; Ὅ,τι κάνει ἡ μιά, θὰ κάνῃ κι' ἡ ἄλλη! Ἐμπρός!

Ἡ Καίτη ἔγεινε κατακόκκινη. Καὶ χωρὶς ἄλλην ἀντίστασι, ἄνοιξε τὸ στοματάκι της καὶ στάθηκε νὰ τῆς κάμῃ ἡ κυρία ὅ,τι ἤθελε.

Αὐτὸ ὅμως δὲν τῆς ἔσωσε μόνο τὸ χαλασμένο δόντι καὶ τἄλλα ποὺ κινδύνευαν, ἀλλὰ τῆς ἔγεινε καὶ μάθημα. Ἀπὸ τὴν ἡμέρα ἐκείνη δὲν ἐτόλμησε νὰ ξαναπῇ «πῶς ἡ Λιλίκα.» Κι' ἐπειδὴ ἡ Λιλίκα ἔκανε πάντα κατὰ τὸ παράδειγμα τῆς μεγαλήτερης, ἔπαυσε κι' αὐτὴ νὰ λέγῃ «πῶς ἡ Καίτη». Ἔτσι τὸ σπίτι ἡσύχασε ἀπὸ τὰ αἰώνια μπᾶ καὶ μπᾶ, πῶς καὶ πῶς, κι' ἡ καλὲς ἀδελφοῦλες ἀγαπιοῦνται τώρα πολύ, ἀλλὰ χωρὶς νὰ ζηλεύωνται καὶ χωρὶς νὰ ξεσυνερίζωνται καθόλου. Ἡ σχεδὸν καθόλου, γιατὶ καμμιὰ φορά, ἐκτάκτως, ξαναθυμοῦνται τὰ παλιά. Μ' αὐτὸ δὲν εἶνε τίποτε...

ΓΡ. Ξ.

ΕΞΟΧΑΙ

— 9 —

Καὶ ποιὸς δὲν ξέρει τὴν Πεντέλη
μὲ τὸ μαρμάρινο βουνό,
ποὺ λίγο ἀκόμα, λίγο θέλει
νἀφθανε κι' ὡς τὸν οὐρανό;

Τὰ δάση ἐκεῖ πυκνά, παρθένα·
νερὰ τρεχούμενα πολλά,
σὲ ποταμάκι χύνεται ἕνα
κι' ἄλλο σ' τὰ δένδρα ἀργοκυλᾷ.

Καὶ γύρω 'ς τὰ φυτά, π' ἀνθίζουν
πέρα 'ς ἀμέτρητες μεριές,
κούμαρα ὁλοῦθε κοκκινίζουν
'ς τὶς ἀκουσμένες *κουμαριές*.

ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ ΜΩΡΑΪΤΗΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΜΑΡΚΟΡΑΣ

Ἀγαπητοί μου,

Ἀπὸ τὴν Κέρκυραν, ὁ τηλέγραφος μᾶς ἀνήγγειλε τὸν θάνατον τοῦ ποιητοῦ Γερασίμου Μαρκορᾶ. Εἰς τὸ ἄγγελμα, ἤκουσα πολλοὺς νὰ λέγουν μὲ λύπην καὶ ἔκπληξιν: «Μπᾶ! ἐζοῦσε λοιπὸν ὁ Μαρκορᾶς;» Ναί, ὁ Μαρκορᾶς ἐζοῦσεν ὥς προχθές, ἀλλ' οἱ νεώτεροι δὲν εἶχαν ἄδικον νὰ τὸ ἀγνοοῦν. Ἦτο πρὸ πολλοῦ λησμονημένος. Ὑπερογδοηκοντούτης, ἐμόναζεν εἰς τὴν Κέρκυραν, πότε εἰς τὴν ἐξοχὴν καὶ πότε εἰς τὴν πόλιν, μὲ τὴν ἐκλεκτὴν συντροφιὰν ὀλίγων μόνον συγγενῶν καὶ φίλων. Εἰς τὸ πολὺ κοινὸν δὲν ἔδιδεν, ὅπως ἄλλοτε, σημεῖα ζωῆς. Εἶχε παύσῃ νὰ ἐκδίδῃ βιβλία, νὰ δημοσιεύῃ ποιήματα εἰς τὰ περιοδικά, νἀκούεται ὡς ζωντανός. Καὶ οἱ νεώτεροι τὸν εἶχαν διὰ πεθαμένον. Ὡς ἄνθρωπον ὅμως, ὄχι ὡς ποιητήν. Διότι ὁ ποιητὴς Μαρκορᾶς ἔζη, ζῇ καὶ θὰ ζῇ αἰωνίως. Κανεὶς ἀπὸ τοὺς σχετιζομένους ὁπωσδήποτε μὲ τὸν νεοελληνικὸν Παρνασσόν, δὲν ἀγνοεῖ τὸ ἔνδοξον ὄνομά του καὶ τὸ θαυμάσιον ποιητικὸν ἔργον του. Ὁ Γεράσιμος Μαρκορᾶς, τοῦ ὁποίου προχθὲς μᾶς ἀνηγγέλθη ὁ θάνατος, ὑπάρχει μεταξὺ τῶν μεγαλητέρων Ἑλλήνων ποιητῶν.

Κερκυραῖος, ἀπὸ μεγάλην καὶ πλουσίαν οἰκογένειαν, ἔζησε πάντοτε ὡς ἰδιώτης. Μετὰ τὸ πέρας τῶν σπουδῶν του, ἀφιερώθη εἰς τὴν καλλιέργειαν τῆς ποιήσεως καὶ εἰς τὴν καλλιέργειαν τῶν κτημάτων του. Νεώτατος ἐγνωρίσθη μὲ τὸν Σολωμόν, ὁ ὁποῖος, ὡς γνωστόν, εἰς τὴν Κέρκυραν ἔζησε τὰ τελευταῖα χρόνια τῆς ζωῆς του. Εἰς τὴν ποίησιν, ὁ μεγάλος Ζακύνθιος ἔγεινεν ὁ διδάσκαλος τοῦ μεγάλου Κερκυραίου. Ὁ Γεράσιμος Μαρκορᾶς ἀνήκει εἰς τὴν Σχολὴν τοῦ Σολωμοῦ. Οἱ περισσότεροι ἄλλως τε καὶ οἱ καλλίτεροι ἀπὸ τοὺς Ἑπτανησίους λογίους εἰς τὴν Σχολὴν αὐτὴν ἐμαθήτευσαν τότε. Ἠκολούθησαν δηλαδὴ καὶ ἐφήρμοσαν τὰς περὶ γλώσσης καὶ τέχνης ἰδέας τοῦ Σολωμοῦ. Αὐτὸ ἴσα-ἴσα ποὺ κάμνουν καὶ οἱ σημερινοὶ δόκιμοι ποιηταί, ὄχι πλέον τῆς Ἑπτανήσου, ἀλλὰ ὅλης τῆς Ἑλλάδος. Διότι αἱ ἰδέαι αὐταί, δοκιμασθεῖσαι ἀπὸ τὸν καιρόν, ἀπεδείχθησαν αἱ ὀρθότεραι. Ὁ Μαρκορᾶς, ὁ ἄριστος μαθητής, ἔγεινε κατόπιν διδάσκαλος. Σήμερον τὸν μελετοῦν καὶ αὐτὸν μαζὶ μὲ τὸν Σολωμόν. Ἰδοὺ ἡ δόξα του. Ἰδοὺ διατὶ δὲν θἀποθάνῃ ποτέ. Εἶνε πλέον κλασικός.

Τὸ ἐκτενέστερον καὶ ἴσως τὸ γνωστότερον ποίημα τοῦ Μαρκορᾶ εἶνε ὁ «Ὅρκος». Μία κρητικὴ ἐποποιΐα, ἡ ἱστορία τοῦ Ἀρκαδίου εἰς θαυμασίους δεκαπενταστυλλάβους. Ποῖος δὲν ἐνθυμεῖται τὴν ἀρχὴν τοῦ ποιήματος, ἐκεῖ ποὺ περιγράφεται ἡ ἐναγώνιος ἐπιστροφὴ τῶν γυναικοπαίδων εἰς τὴν αἱματόβρεκτον Κρήτην; Εἶνε γαλήνη, τὸ πλοῖον οὐριοδρομεῖ, ἀλλ' ἡ τρικυμία μαίνεται εἰς τὰς ψυχὰς τῶν ἐπιβατῶν. Τί ὡραία εἰκών!

Μέσ' στὸ γοργὸ πλεούμενο ποὺ τὰ νερὰ σου τρέχει,
Τώρα ποὺ ἡ ἐδάστερη νυχτιὰ καμμιὰ πενὴ δὲν ἔχει,
Νάξερες, θάλασσα καλή, μὲ πόση τρικυμία
Λέρνει ψυχὲς ἀδύνατες νύχτα τυρλὴ καὶ κρύα!

Ὁ «Ὅρκος» ἐτυπώθη εἰς τὴν Κέρκυραν τὸ 1867. Πολὺ ἀργότερα ὁ ποιητὴς τὸν ἀνετύπωσεν εἰς ὀγκώδη τόμον μαζὶ μὲ ὅλα του τὰ «Ἔργα» (Κέρκυρα, 1890) καὶ ὀλίγον κατόπιν συνεπλήρωσε τὴν συλλογήν μὲ μίαν ἄλλην, ἐπιγραφομένην «Μικρὰ-Ταξείδια» (Ἀθῆναι, 1898). Τὰ ὅρια μιᾶς Ἐπιστολῆς δὲν μοῦ ἐπιτρέπουν νὰ σᾶς ὁμιλήσω δι' ὅλα αὐτὰ τὰ ἀριστουργήματα καὶ νὰ σᾶς κάμω νὰ θαυμάσετε τὴν ὡραίαν ἔμπνευσιν καὶ τὴν ἀριστοκρατικὴν μορφήν, ποὺ χαρακτηρίζει τὰ ποιήματα τοῦ Μαρκορᾶ. Ἄλλως τε πολλὰ ἀπ' αὐτὰ θὰ ἔχετε διαβάσῃ, εἴτε εἰς τ' Ἀναγνωσματάριά σας, εἴτε ἀλλοῦ. Δὲν εἰμπορῶ ὅμως νὰ μὴ σᾶς ὑπενθυμίσω τὸ ἔξοχον ἐκεῖνο ποίημα ποὺ λέγεται «Οἱ θησαυροὶ τοῦ Ἀλήπασα». Ὑπάρχει παράδοσις, ὅτι εἰς κάποιον μέρος τῆς Ἠπείρου, ὁ τύραννος εἶχε κρύψῃ τὰ πλούτη του, «ἀμέτρητο λογάρι», ἀπὸ φόβον μήπως τοῦ τὰ ἔπαιρνεν ὁ ἐχθρός. Οἱ νέοι ἐρωτοῦν ἕνα γέροντα Ἠπειρώτην ἂν αὐτὸ εἶνε ἀλήθεια. Καὶ ὁ γέρων τὸ ἐπιβεβαιώνει. Ναί, τοὺς λέγει. Ὅλον τὸ ἔδαφος τῆς Ἠπείρου εἶνε γεμᾶτον θησαυρούς. Ἀλλὰ δὲν θὰ τοὺς ἰδῆτε νὰ φανερωθοῦν, παρὰ μόνον ὅταν ἡ Ἤπειρος ἐλευθερωθῇ:

Ἀλλ' ὡς βροντήσῃ ἀπάνω τους ἐλευθερο πολεμάρι,
Ἐδῶ θὰ ἰδῆτε μάλαμα, κι' ἐκεῖ μαργαριτάρι.

Ὁ ποιητὴς ἐννοεῖ τἀγαθὰ τῆς ἐλευθερίας. Ὑπὸ τὸν ζυγὸν τῆς δουλείας, μία χώρα δυστυχεῖ. Ἀλλ' ἀπελευθερουμένη, θὰ εὐτυχήσῃ. Τὸ ἔδαφός της, μόνον ὑπὸ τοὺς πόδας τῶν ἐλευθέρων, θἀναδώσῃ θησαυρούς. Ἆ, τί ὡραῖος ὕμνος εἰς τὴν Ἐλευθερίαν!

Ὅλη ἡ Κέρκυρα ἐπένθησε διὰ τὸν θάνατον τοῦ ἐνδόξου της τέκνου καὶ τὸ πένθος της συνεμερίσθη ὅλος ὁ Ἑλληνισμός. Ἀλλὰ τὴν ζωηροτέραν ἀπήχησιν εὗρεν εἰς τὴν ἡρωϊκὴν Κρήτην, τῶν ἀγώνων, τῶν μαρτυρίων καὶ τῶν κατορθωμάτων τῆς ὁποίας ὁ Γεράσιμος Μαρκορᾶς ὑπῆρξεν ὁ καλλίτερος ψάλτης, ὁ πλέον ἐμπνευσμένος ὑμνητής.

Σᾶς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

Ο ΑΛΟΥΠΗΣ ΚΑΙ Ο ΚΟΥΝΕΛΗΣ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑΚΙ ΔΙΑ ΜΙΚΡΑ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΑ ΠΑΙΔΙΑ]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'.

Πῶς ὁ Ἀλούπης ἔκλεψε τὴ μπουγάδα.

Μιὰ φορὰ ἦταν κάποιες Χῆνες, κορίτσια τῆς καλλιτέρας κοινωνιαῖας τάξεως, τὰ ὁποῖα ὅμως, μὲ ὅλη τους τὴν ἀριστοκρατία, δὲν ἦταν καθόλου ὑπερήφανα.

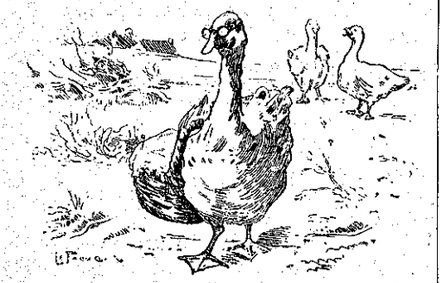

Καὶ μάλιστα ἕν' ἀπὸ αὐτά, ἡ μεγάλη Χήνα, γεροντοκόριτσο ἡ καϊμένη, κατεδέχετο νὰ κερδίζῃ ὀλίγα λεπτούλια, κάνωντας τὴ μπουγάδα τῶν γειτόνων.

Μιὰ μέρα, ὁ Ἀλούπης καὶ ὁ Κουνέλης ἔτυχε νὰ κάθωνται ἀργοὶ στὸ λαχανόκηπο, ὁ ἕνας ἀπὸ τὸ ἕνα μέρος τοῦ φράκτη, κι' ὁ ἄλλος ἀπὸ τὸ ἄλλο. Ἐξαφνα ἄκουσαν κάτι: πλάτς, πλούτς...

φρρρ, φρούτς....γκάπ, γκούπ...

Ὁ Ἀλούπης ἐρώτησε τί ἦταν αὐτοὶ οἱ κρότοι, καὶ ὁ Κουνέλης τοῦ εἶπε ὅτι πάρα κάτω, στὴν ὄχθη τοῦ ποταμοῦ, ἡ κοκκώνα-Χήνα κτυποῦσε τὰ ροῦχα γιὰ νὰ καθαρίσουν.

Ὅταν ὁ Ἀλούπης ἄκουσεν ὅτι ἡ Χήνα ἦταν ἐκεῖ, ἔγλειψε τὰ μουστάκια του

καὶ εἶπεν ὅτι καμμιὰ μέρα θὰ πήγαινε νὰ τὴν ἐπισκεφθῇ καὶ νὰ τῆς ὑποβάλῃ τὰ σέβη του. Ἀμέσως ὁ Ἀλούπης κατάλαβε ὅτι ὁ φίλος του κάτι μαγείρευε, καὶ σκέφθηκε ὅτι θὰ ἔκαμνε καλὰ νὰ μπῇ κι' αὐτὸς στὸ χορὸ διὰ νὰ γελάσῃ. Σὲ λίγο ὁ Ἀλούπης σηκώθηκε, διὰ νὰ 'πάγῃ στὸ σπίτι του, καὶ οἱ δύο φίλοι ἀποχαιρετίσθηκαν.

Ὁ Ἀλούπης λοιπὸν ἐξεκίνησε σιγὰ διὰ τὸ σπίτι του· ὁ κὺρ Κουνέλης ὅμως ἔτρεξε ἴσα στὴ Χήνα, ἡ ὁποία ἔπλενε στὴν ὄχθη. Τὴν ἐπλησίασε, τὴν ἐχαιρέτησε, καὶ τὴν ἠρώτησε τί κάνει.

—Πολὺ καλά, σᾶς εὐχαριστῶ, ἀπεκρίθηκε, μὲ μεγάλη εὐγένεια, ἡ κοκκώνα-Χήνα. Ἤθελα πολὺ νὰ σᾶς ἔδινα καὶ τὸ χέρι μου, ἀλλὰ μὲ συγχωρεῖτε γιατὶ εἶνε ὅλω σαπουνάδες.

— Δὲν πειράζει, δεσποινίς, εἶπε ὁ κὺρ Κουνέλης· φθάνει ποῦ μάγαπᾶτε σὰ φίλο καὶ ποῦ εἶσθε καλά.

— Ἔ, τί νὰ γίνῃ, εἶπε πάλι ἡ Χήνα· ἂς λέμε καλὰ κοὶ ἂς δοξάζωμε καὶ τὸ Θεό. Ἡ ἀλήθεια ὅμως εἶνε πῶς ἐγέρασα. Ἄ! κακὰ τὰ γεράματα, κὺρ Ἀλούπη μου! Τὰ πόδια μου ἀδυνάτισαν, τὰ χέρια μου τρέμουν καὶ κοντεύω νὰ χάσω τὸ φῶς μου. Νά, λίγη ὥρα πρὶν ἔλθετε, μοῦ εἶχαν πέσῃ τὰ ματογυάλια μου στὴ σκάφη. Σᾶς ὁρκίζομαι, ὅτι ἂν σᾶς ἔβλεπα ἐκείνη τὴν ὥρα, θὰ σᾶς ἔπαιρνα γιὰ ἐκεῖνο τὸν κακὸ Ἀλούπη. Καὶ ξέρετε τί θὰ σᾶς ἔκανα; Θὰ σᾶς ζεμάτιζα μὲ τὸ νερὸ τῆς μπουγάδας. Τί καλὰ ποῦ βρῆκα πάλι τὰ ματογυάλια μου! Καὶ γιὰ σᾶς καὶ γιὰ μένα!...

— Ἀλήθεια, εἶπε τότε ὁ Κουνέλης· μιὰ φορὰ ποῦ ἀνσφέρατε τὸ ὄνομα τοῦ Ἀλούπη, χρεωστῶ νὰ σᾶς 'πῶ πῶς ἔχει σκοπὸ νὰ σᾶς ἐπισκεφθῇ.

— Μπᾶ, μπᾶ; ἔκαμεν ἀνήσυχη καὶ φοβισμένη ἡ γρηὰ Χήνα, ἐνῷ ἐσκούπιζε τὰ χέρια στὴν ποδιά της κ' ἐσήκωνε τὰ ματογυάλια της στὸ μέτωπο. Καλὲ τί μοῦ λέτε; Ὁ Ἀλούπης; Μ' αὐτὸς δὲ θὰ ἔλθῃ βέβαια γιὰ καλό. Καὶ τὸ δυστύχημα εἶνε πῶς δὲν ὑπάρχει κανένας ἄνθρωπος στὸ σπίτι!

Ὁ Κουνέλης ἔκλεισε τὸ ἕνα μάτι κ' ἐφάνηκε συλλογιομένος. Σὲ λίγο εἶπε:

— Ξέρετε τί νὰ κάμετε; Νὰ γυρίσετε γρήγορα στὸ σπίτι καὶ νὰ κουρνιάσετε ὅσῳ μπορεῖτε ψηλότερα. Τὸ καλὸ ποῦ σᾶς θέλω!

— Μὰ ἔχω δουλειὰ ἀκόμη, ἀποκρίθηκε ἡ Χήνα, δὲ μπορῶ νὰ γυρίσω ἀπὸ τώρα.

—Τὸ καλὸ ποῦ σᾶς θέλω! ἐπέμεινε ὁ κὺρ Κουνέλης. Νὰ μαζέψετε τὰ ροῦχά σας, νὰ τὰ κάμετε ἕνα μπόγο καὶ νὰ τὰ βάλετε στὸ κρεββάτι. Ἔπειτα νὰ σκαρφαλώσετε στὸ ψηλότερο δοκάρι καὶ νὰ περιμένετε τὴν ἐπίσκεψι τοῦ Ἀλούπη.

Τί νὰ κάμῃ ἡ καϋμένη ἡ Χήνα; Ἐμάζεψε γρήγορα-γρήγορα τὰ ροῦχα τῆς μπουγάδας, τὰ φορτώθηκε καὶ κοῦτσα-κοῦτσα γύρισε στὸ σπίτι. Τὸ βράδυ ἔκαμε κατὰ τὴ συμβουλὴ τοῦ κὺρ Κουνέλη. Πρῶτα ὅμως ἔγραψε δυὸ λόγια στὸν κύριο Σκυλάκη, ὁ ὁποῖος ἔτρεξε πρόθυμος νὰ γρυπνήσῃ μαζί της. Ἔπειτα αὐτὴ ἀνέβηκε στὸ ψηλότερο δοκάρι κ' ἐκεῖ κούρνιασε κρυμμένη...

Τὴν νύκτα, λίγο πρὶν νὰ χαράξῃ, ὁ Ἀλούπης ἔφθασε στὸ σπίτι, ἔσπρωξε τὴν

πόρτα, μπῆκε μέσα κι' ἔρριξε μιὰ ματιὰ στὴν κάμαρα. Ὅταν εἶδε ἕνα ἄσπρο πρᾶγμα ξαπλωμένο στὸ κρεββάτι, ἐνόμισε πῶς ἦταν ἡ κοκκώνα-Χήνα. Ἀνέβηκε τότε στὸ κρεββάτι, ἅρπαξε τὸν μπόγο καὶ... ἀπὸ δῶ πᾶν οἱ ἄλλοι!

Τὴν ἴδια ὅμως στιγμή, ὁ κύριος Σκυλάκης ὥρμησε τὸ κατόπι του, καὶ ἂν ὁ Ἀλούπης δὲν εἶχε τὴν φρόνησι νὰ πετάξῃ κάτω τὰ ροῦχα καὶ νὰ τρέξῃ γρηγορώτερα, ὁ Σκυλάκης θὰ τὸν ἔπιανε σίγουρα.

Ἀπὸ αὐτὸ τὸ περιστατικό, βγῆκε λόγος ὅτι ὁ Ἀλούπης πῆγε νὰ κλέψῃ τὴ

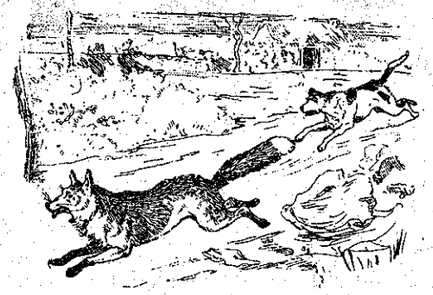

μπουγάδα τῆς Χήνας καὶ λίγο ἔλειψε νὰ χάσῃ τὴ θέσι του. Καὶ ἀπὸ τότε ὁ Ἀλούπης καὶ ὁ Σκυλάκης ἔγειναν ἀσπονδοι ἐχθροὶ καὶ εἶνε ἀδύνατο νὰ συναπαντηθοῦν κάπου χωρὶς νὰ φαγωθοῦν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'.

Πῶς ὁ Ἀλούπης τὴν ἔπαθε καὶ μὲ τὸ ἄλογο.

Ἂς εἶνε ὅμως! Κανεὶς δὲν τὸ ἔβγαζε ἀπὸ τὸ νοῦ τοῦ Ἀλούπη, πῶς γιὰ νὰ βρεθῇ ἐκείνη τὴν ὥρα, στὸ ἔρημο σπίτι, ὁ κύριος Σκυλάκης, εἶχε βάλῃ τὴν οὐρίτσα του ὁ Κουνέλης. Αὐτὸ τοῦ τὸ χρεωστοῦσε καὶ ὡρκίσθηκε νὰ τοῦ τὸ πληρώσῃ.

Μιὰ μέρα, ὁ κὺρ Κουνέλης καθὼς περνοῦσε ἀπὸ τὸ μεγάλο δρόμο, συλλογιζόμενος πάλι πῶς μποροῦσε νὰ παίξῃ κανένα παιγνίδι στὸν Ἀλούπη, εἶδε ἕνα

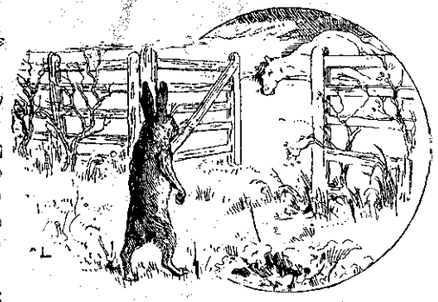

ὡραῖο καὶ μεγάλο ἄλογο, ξαπλωμένο στὸ λιβάδι. Σιγά-σιγά, ὁ κὺρ Κουνέλης τὸ ἐπλησίασε γιὰ νὰ ἰδῇ ἂν ἦταν πράγματι ψόφιο.

(Ἕπεται συνέχεια) ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΔΗΣ

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΟΝ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟΝ

Μία ρεκλάμα

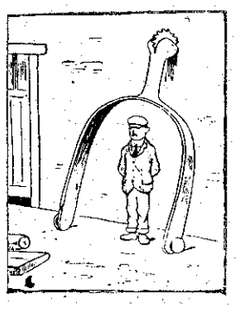

Ὁ γιγαντιαῖος αὐτὸς πτερνιστὴρ κατεσκευάσθη ἐσχάτως εἰς τὴν Ἀγγλίαν, διὰ νὰ χρησιμεύσῃ ὡς ρεκλάμα ἑνὸς ἐργοστασίου τοῦ Λίνκολν. Εἶνε χαλύβδινος καὶ ζυγίζει, ἂν ἀγαπᾶτε, 63 χιλιόγραμμα. Διὰ νὰ τοποθετηθῇ δὲ εἰς τὰ πρόθυρα τοῦ καταστήματος, θὰ κατασκευασθῇ ὁλόκληρον οἰκοδόμημα, ἐπιτρέπον εἰς τοὺς πεζοὺς νὰ κυκλοφοροῦν ἀνέτως ὑπὸ τὴν ἀψῖδα τοῦ κολοσσοῦ!

Τὰ σιγάρα τῶν καμήλων

Εἰς τὸ Μαρόκον, οἱ ἰθαγενεῖς ἔχουν ἕνα περίεργον τρόπον διὰ νὰ γυμνάζουν τὰς νέας καμήλους, ποῦ σύρουν τὸ ἄροτρον. Τοὺς βάζουν εἰς τὸ στόμα ἕνα σιγάρον μὲ πίπαν ξύλινην! Ὅσον ἡ κάμηλος καπνίζει, εἶνε εὐπειθεστάτη καὶ ὑποτάσσεται εὔκολα· ἀλλ' ἅμα τὸ σιγάρον τελειώσῃ, δὲν ἀκούει πλέον κανένα. Ἔτσι οἱ ἰθαγενεῖς εἶνε ὑποχρεωμένοι νὰ ἔχουν ἄφθονα σιγάρα, καὶ αὐτὸ τὸ γύμνασμα τῶν καμήλων δὲν τοὺς στοιχίζει ὀλίγα.

Καλλιτεχνικὰ ξεφλουδίσματα

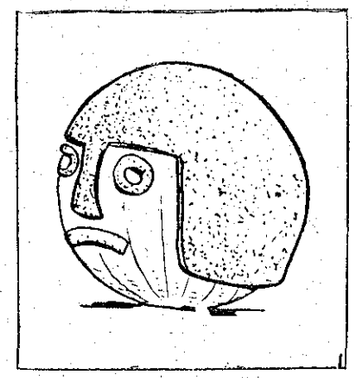

Ὑπάρχουν πολλοὶ τρόποι διὰ νὰ ξεφλουδίζῃ κανεὶς τὸ πορτοκάλι καὶ νὰ τοῦ δίδῃ σχήματα περίεργα ἢ καὶ καλλιτεχνικά. Μ' ἕνα μαχαιράκι καὶ μὲ ὀλίγην ὑπομονὴν καὶ δεξιότητα, εἰμπορεῖτε π. χ. νὰ μιμηθῆτε τὰ δύο αὐτὰ

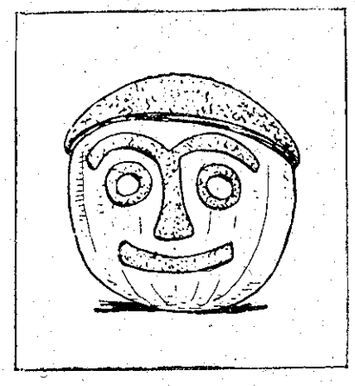

σχέδια «ξεφλουδίσματος», τὰ ὁποῖα παριστάνουν αἱ εἰκόνες. Ἀλλὰ μὲ τὴν φαντασίαν σας εἰμπορεῖτε νὰ κάμνετε εἰς τὸ τραπέζι καὶ ἄλλα ἄπειρα. Εἶνε μία «γλυπτικὴ-ζωγραφική» μὲ δυὸ χρώματα, κίτρινον καὶ λευκόν, διασκεδαστικωτάτη.

Ἑβδομαδιαῖοι Διαγωνισμοὶ

Παίγνιον

Ἐστάλη ὑπὸ Ξένης Α. Δουζίνα

ΠΕ	ΛΟΝ	ΣΙ	ΠΟΥ
Α	ΠΟ	ΚΛ	Ι
ΝΙ	ΧΛΑ	ΣΥ	ΖΙ
ΔΙ	ΚΑΡ	ΜΙΙ	ΚΟΝ

Νὰ συναρμολογηθοῦν αἱ ἄνω συλλαβαί, ὥστε, νὰ ποτελεσθοῦν τὰ ὀνόματα ἐξ ὀπωρικῶν τῆς ἐποχῆς.

Δήλωσις: Κάθε συνδρομητής, ἀγοραστὴς ἢ ἀναγνώστης τῆς Διαπλάσεως, ἀπὸ τὰς Ἀθήνας, τὰς Ἐπαρχίας καὶ τὸ Ἐξωτερικόν, εἰμπορεῖ νὰ στείλῃ τὴν λύσιν εἰς τὸ γραφεῖόν μας (38, ὁδὸς Εὐριπίδου), συνοδεύων τὴν ἀποστολήν του ***μὲ μίαν δεκάραν ἢ μὲ ἕνα δεκάλεπτον γραμματόσημον.*** Τὰ ὀνόματα ὅλων τῶν λυτῶν θὰ δημοσιευθοῦν. Ἀναλόγως δὲ τοῦ ποσοῦ τὸ ὁποῖον θὰποτελεσθῇ, θὰ ἐγγράψωμεν καὶ πάλιν ***διὰ κλήρου*** μερικοὺς λύτας ὡς συνδρομητὰς τῆς Διαπλάσεως ***δωρεάν.***

Λύσις τοῦ Παιγνίου τοῦ 38ου φυλλαδίου.

Αἱ ζητούμεναι λέξεις εἶνε: Ὄνος, δορκάς, κάμηλος, ἀγελάς, ἵππος.

ΟΙ ΑΛΛΑΣΣΟΝΤΕΣ ΚΑΤΟΙΚΙΑΝ

Συνδρομηταί, παρακαλοῦνται, διὰ νὰ μὴ παραπίπτῃ τὸ φύλλον των, νὰ δηλώνουν ἀμέσως τὴν νέαν των διεύθυνσιν εἰς τὸ Γραφεῖόν μας, ἀποστέλλοντες καὶ 50 λεπτὰ διὰ τὴν ἐκτύπωσιν τῆς νέας ταινίας. Ἄλλως δὲν εὐθυνόμεθα διὰ τὴν ἀπώλειαν τοῦ φύλλου.

Ἴδε τὸν Ὀδηγὸν τοῦ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Συνδρομὴ τοῦ, Κεφ Β

ΕΝΤΥΠΩΣΙΣ

Μεσάνυχτα. Τὸ φεγγάρι σὰν δρεπάνι ματωμένο προβαίνει σιγὰ-σιγὰ πάνω ἀπὸ τὴν Ἀγία-Σοφιά, χύνοντας τὸ λυπηρὸ μισόφεγγό του πάνω στὸν Μαρμαρᾶ μὲ τὰ σιγότρεμα κυματάκια. Καὶ τὸ μάτι χώνεται βαθυὰ μὲς στὴν Σταμπούλ τὴν κοιμισμένη, ὅπου μόλις ξεχωρίζονται τὰ τζαμιὰ καὶ τὰ μνημεῖα, ματωμένα καὶ αὐτὰ θαρρεῖς ἀπὸ τὸ φῶς τοῦ φεγγαριοῦ. Ἡ νύχτα ἀστράφτει, βελουδένια, χρυσῆ. Ὁ οὐρανὸς σκουπισμένος ἀπὸ τὶς καταιγίδες ἔχει κάτι βάθη σὰν κρημνούς, καὶ σπυθοβολᾷ σὰν θόλος Ἐκκλησιᾶς, ὅπου ἄμετρες ἀνάψανε λαμπάδες. Πέρα τὰ κυπαρίσσια καὶ οἱ μιναρέδες χώνουν ἐκεῖ μέσα τὰ ἰσκερὰ ἀδράχτια των. Καὶ τὰ μεγαλόπρεπα ρημάδια τῶν παληῶν παλατιῶν, τὰ συντρίμμια τῶν πύργων καὶ τῶν κάστρων φαίνονται σὰν μεγαλωμένα ἀφάνταστα. Ξαναθυμίζουν αἰῶνες δόξης, ἡδονῆς καὶ αἵματος, στὸ ματωμένο φῶς τοῦ φεγγαριοῦ, ποῦ καὶ κεῖνο θυμᾶται σκηνὲς ἀπαίσιες καταστροφῆς...

Πλοίαρχος Νέμο

ΠΑΡΑΜΟΝΕΣ

— Γεῶργο, Μαρίκα, Νῖκο, ἐλᾶτε μέσα νὰ πάρετε τὸ δειλινό σας!

Ἡ κάπως προκλητικὴ αὐτὴ πρόσκλησις μᾶς ἔγινεν ἐκ μέρους της μητρός μου τὴν περασμένην Παρασκευήν. Μπήκαμε στὴν τραπεζαρία—τραπεζαρία ἐξοχικοῦ σπιτιοῦ στὸ Βόσπορο,—καὶ θαρρεῖς πῶς μπαίναμε γιὰ πρώτη φορά. Ἡμεῦθα μελαγχολικοὶ καὶ οἱ τρεῖς, καὶ σιωπηλὰ προσέχαμε σὲ κάθε ἔπιπλο, στὸ μικρὸ τὸ τραπέζι, μιὰ παληὰ λάμπα τῆς γοικοκυρᾶς, ἕνα καναπὲ ἐξοχικό, δυὸ τρεῖς καθέκλες καὶ μερικὰ ἄλλα ἀπαραίτητα ἔπιπλα ποῦ εἴχαμε στὸ ἐξοχικό μας σπίτι. Καθήσαμε γύρω στὸ τραπέζι ἐνῶ ἡ μητέρα μου μᾶς ἔβαζε τὸ δειλινό,—κομπόστα μόνον καὶ ψωμὶ ἐξ αἰτίας τῆς χολέρας,—καὶ χωρὶς νὰ ποῦμε λέξι ἀρχίσαμε νὰ τρῶμε.

— Πόσες μέρες ἄραγε θὰ καθήσωμε ἐδῶ ἀκόμα, εἶπεν ἔξαφνα ὁ μικρός μου ὁ ἀδελφός.

Ἤτο ἡ σκέψις ὅλων μας.

— Ἡ μαμμὰ ἔλεγε προχθές, ὅτι θ' ἀρχίσῃ τὸ σχολεῖο τὴν ἄλλη ἑβδομάδα, εἶπεν ἡ ἀδελφή μου.

— Δὲν βαρυέστε, ἀντέτεινα ἐγώ, χωρὶς νὰ πιστεύω καὶ πολὺ εἰς τοὺς λόγους μου, τώρα μὲ τὴ χολέρα ποιὸς ξέρει πόσο θ' ἀργήσωμε,...

Κανεὶς δὲν ἀπήντησε. Μόνον ὁ μικρός μου ὁ ἀδελφὸς κατάπιε ἕνα ἐνδόμυχο στεναγμὸ καὶ ἄστραψε τὸ μάτι του, σὰν νὰ ζήλευε τέτοια τύχη.

Τελειώσαμε τὸ γλυκό μας, σηκωθήκαμε χωρὶς νὰ προφέρωμε λέξι, καὶ πήγαμε στὸν κῆπο. Ὅλα μᾶς φαίνονταν καινούρια. Τὰ βλέπαμε μὲ τὸ βαρὺ καὶ θλιμμένο βλέμμα τοῦ ἀποχωριζομένου διὰ παντὸς κάτι προσφιλές.

— Αἴ, ποιὸς ξέρει εἶπα 'γὼ ἀναστενάζωντας. Ἴσως ξανάλθωμε πάλι τοῦ χρόνου.

— Ναί! τοῦ χρόνου...λέγει ἡ ἀδελφή μου, ποιὸς ζῇ, ποιὸς πεθαίνει...

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἔφθασε καὶ ὁ ἀδελφός μου.

— Κάτι κατσουφιασμένοι; μᾶς εἶπε· ἀ ναί, ξέρω, τὸ σχολεῖο ἀνοίγει... Αἴ, βέβαια ἔτσι εἶνε, καὶ ἐγὼ τὰ ἴδια εἶχα ὅταν ἐπήγαινα. Μὰ τί νὰ σᾶς πῶ! Μόνο τὴν πρώτη στιγμή, ἔπειτα ὅλα ἀλλάζουν. Ἀλλ' ἀρίστε τώρα αὐτά. Χαρῆτε τὲς τελευταῖες ἡμέρες τῆς ἐξοχῆς σας. Ἐλᾶτε νὰ πᾶμε στὸ δάσος.

Προηγήθη ἐκεῖνος καὶ τὸν ἀκολουθήσαμεν ἡμεῖς, χωρὶς τὴν πρώτη μας μελαγχολία, ἀλλὰ καὶ χωρὶς τὴ συνήθη μας χαρά.

Οὔτις

Ο ΓΙΩΡΓΟΣ ΚΑΙ Ο ΑΖΩΡ

Ἐ! Ἀζώρ! μὰ δὲν θὰ παύσῃς!
Τί παίγνιδια εἶν' αὐτά;
Ἀπὸ τὸ πρωὶ φωνάζεις
Μοῦ ξεκουφανες τ' αὐτιά.

Μὲ τὸν Ἕκτορα καὶ πάλι
πῆγες κ' ἔστησες καυγᾶ!
Δὲν μοῦ λές, ἔχεις κεφάλι;
Εἶσαι σκύλος μὲ μραλά;

Τῆς δασκάλισσας τῆς Ἕλλης
Ξέσχισες τὸν φαρμπαλᾶ
Καὶ τῆς Μάρθας τὴν μπροσθέλα
Καὶ τὴν ψάθα τοῦ Μηνᾶ.

Κ' ἡ Λιλὴ τῆς θείας Νίτσας
μοῦχει δώσῃ ἀναφορά...
Τῆς καϋμένης τῆς γατίτσας
τί δαγκάνεις τὴν οὐρά;

Στὸ μουτράκι θ' ἀγοράσω
βόστωμα νὰ σοῦ φορέσω.
Καὶ λουρὶ μὲ μ' ἀλυσίδα
στὸ λαιμὸ γιὰ νὰ σὲ δέσω.

Νὰ σὲ μάθω ἐγὼ ὅλη μέρα
νὰ φωνάζῃς γὰ γαβγά,
Καὶ νανοίγῃς ἱστορίες
μ' ὅλους εἰς τὴν γειτονιά.

Ποῦ τὴν πῆγες τὴν παντόφλα
Τῆς Κυρούλας δὲν μοῦ λές;
Εἰς τὴν σκάλα μας σὲ εἶδα
Ποῦ τὴν ἔσρνες ἐχθές.

Ἂν σὲ πρόδιδα, καϋμένε,
Θὰ τὲς ἔτρωγες καλές!...

Ἄκουσε· ἂν δὲν σκοπεύῃς
Μόνος σου νὰ διορθωθῆς,
Σὲ διορθώνω, φιλαράκο,
Ὅπως εἶπα! Μὴ θαρρεῖς!

Δάφνης Κλωνάρι

Η ΣΥΜΒΟΥΛΗ ΤΟΥ ΓΕΡΩ ΚΙΣΣΟΥ

Μεγάλη λύπη στὸν ὡραῖο κῆπο, ποῦ φαίνεται ἐκεῖ κάτω στὴν ἄκρη τοῦ δρόμου, σήμερα. Ὅλα τὰ ὡραῖα λουλούδια εἶνε μαραμένα καὶ κρυφομιλοῦν μὲ ὕφος μυστηριῶδες. Δὲν εἶνε σὰν ἄλλοτε δροσερά-δροσερά, καὶ τὰ ὡραῖα προσωπάκια των φαίνονται λυπημένα καὶ σκύπτουν ντροπαλὰ στὸ χῶμα.

Ποία νὰ εἶνε ἄρα γε ἡ αἰτία τῆς λύπης των Ὦ! εἶνε σοβαρά, καὶ ἔχουν δίκαιον νὰ εἶνε ἀπαρηγόρητα.

Τὸ πρωὶ ἕνα ὡραῖο κοριτσάκι ἦλθε στὸν κῆπο νὰ κόψῃ ἄνθη. Τὰ ὡραῖα χρυσᾶ μαλλάκια του ἐκυμάτιζαν γύρω στοὺς ὤμους του καὶ τὸ πρόσωπόν του ἦτο χρωματισμένο σὰν τὰ τριαντάφυλλα τοῦ κήπου.

Ἐκύτταζε μὲ θαυμασμὸ τὰ λουλούδια κ' ἐκεῖνα ἐπερίμεναν καμαρωτὰ νὰ κοποῦν ἀπὸ τὰ λευκὰ χεράκια καὶ νὰ στολίσουν τὰ χρυσᾶ μαλάκια καὶ τὸ ὡραῖο φόρεμα τῆς μικρούλας. Ἕνα μικρὸ κόκκινο τριανταφυλλάκι εἶπε μάλιστα μὲ ὑπερηφάνειαν:— Γιὰ ἰδέτε πῶς μὲ κυττάζει, ποτὲ δὲν εἶδε ὡραιότερο τριαντάφυλλο.» Κ' ἐσήκωσε ὑψηλότερα τὸ ὑπερήφανο κεφαλάκι του. Τί παράδοξον ὅμως! Τὸ κοριτσάκι ἐπροχώρησε ἔως τὴν ἄκραν τοῦ κήπου, ποῦ ἦταν φυτευμένοι ὡραῖοι καὶ μεγάλοι μενεξέδες. Κάτω ἀπὸ τὰ πλατειά των φύλλα, μόνον τὸ γλυκὺ καὶ λεπτὸν ἄρωμα των τοὺς ἐπρόδιδε. Τὸ κοριτσάκι ἐσύναξε πολλούς, ἐκύτταξε ἄλλη μιὰ φορὰ τ' ἄλλα λουλούδια καὶ ἔφυγε.

Ὥρα πολὺ ἐπέρασε πρὶν νὰ συνέλθουν τὰ λουλούδια ἀπὸ τὴν ἔκπληξί τους.

Ντροπαλὰ καὶ λυπημένα δὲν τολμοῦν νὰ σηκώσουν πλέον τὸ κεφαλάκι των, καὶ τὸ κόκκινο τριανταφυλλάκι ἐτίναξεν ἀπὸ τὸ θυμό του μερικὰ ἀπὸ τὰ ὡραῖα του πέταλά.

Ὁ γερω-κισσὸς ποῦ εἶδε καὶ ἐννόησε τὴν λύπην των, εἶπε ἀπὸ τὴν γωνιά του μὲ τόνον σοβαρόν: «Ἄ, παιδιά μου, τὸ σημερινὸ πάθημά σας ἂς σᾶς γίνῃ μάθημα. Μὴν ἔχετε ποτὲ μεγάλη ἰδέα διὰ τὸν ἑαυτόν σας, καὶ ἀφίνετε νὰ σᾶς ἐπαινοῦν πάντοτε οἱ ἄλλοι. Τὴν ἀληθινὴ ἀξία τὴν εὑρίσκουν χωρὶς νὰ ἔχῃ ἀνάγκην ἐπιδείξεων».

Ἐξόριστος Ἀτθὶς

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ *Τάκης*: — Κατάλαβες τὸ σεισμὸ ποῦ ἔγινε σήμερα, Τοτό;

Ὁ *Τοτός*: — Ὄχι!

Ὁ *Τάκης*: — Μὰ πῶς εἶνε δυνατόν;

Ὁ *Τοτός*: — Φαίνεται πῶς δὲν θὰ ἔγινε εἰς τὸ δωμάτιό μου.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Αὔρας τοῦ Εὐρίπου

* * *

Ἡ *Ἑλληνικὴ Δόξα*: — Θὰ κάμω ἀφέλειες, γιὰ νὰ εἶμαι κ' ἐγὼ... ἀφελής!

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀρχιζιζανίου

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ „ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ"

Ἀθῆναι, 38, ὁδὸς Εὐριπίδου τὴν 30 Αὐγούστου 1911

ΣΗΜΕΡΑ, ὡς βλέπετε, τελειώνει ἡ «Περιπέτεια τοῦ Νικόλα Καρακᾶ», ἡ ὁποία τόσην ἐντύπωσιν σᾶς ἔκαμεν. Ἤθελα νὰρχίσω εὐθὺς ἓν ἄλλο, ἐκτενὲς μυθιστόρημα, ἀλλ' ὡς τὸ τέλος τοῦ ἔτους μας—30 Νοεμβρίου,—δὲν μᾶς μένουν παρὰ δώδεκα φυλλάδια. Κατὰ τὴν συνήθειαν δὲ ποῦ ἔχω ἀνέκαθεν, ποτὲ δὲν διακόπτω ἓν μυθιστόρημα, διὰ νὰ τὸ συνεχίσω εἰς τὸν ἄλλον τόμον. Κατ' ἀνάγκην λοιπὸν θἀρκεσθῆτε τώρα εἰς τὸ σύντομον αὐτὸ ἀλλὰ νοστιμώτατον μυθιστορηματάκι τῶν ζώων ποῦ ἀρχίζει σήμερα, «Ὁ Ἀλούπης καὶ ὁ Κουνέλης», εἰς ἕνα ὡραῖον παραμῦθι εἰκονογραφημένον, σὰν τὰ δύο ἐκεῖνα ποῦ ἐδημοσίευσα φέτος, καὶ εἰς μερικὰ ἀκόμη μικρὰ ἀλλ' ἐκλεκτότατα διηγήματα. Σᾶς ἐγγυῶμαι ὅτι θὰ περάσετε καλὰ—ὡς νὰ ἔλθῃ ὁ Δεκέμβριος, ποῦ θὰ σᾶς φέρῃ τὸ μεγάλον καὶ θαυμάσιον μυθιστόρημα τοῦ 1912. Περὶ αὐτοῦ ὅμως θὰ σᾶς ὁμιλήσω ἄλλοτε.

«Ἡ χρυσῆ μας παρέα—μοῦ γράφει ἡ *Δούκισσα τοῦ Δάντοιγ*,—ἔπειτα ἀπὸ καμμιὰ εἰκοσαριὰ ἡμέρας, διαλύεται. Τί κακό! Ἡ *Ρεζεντᾶ* φεύγει διὰ τὰς Ἀθήνας, ἡ *Μαραμένη Φύσις* καὶ ἡ *Ἀρχαία Ἑλληνὶς* διὰ τὸν Πύργον· ὁ *Λουδοβίκος ΙΖ'* ἢ τὸ *Κυκλάμινον τοῦ Ἀγροῦ*, διὰ τὸ Ἀργοστόλιον, ὅπου μετέθεσαν τὸν μπαμπᾶ της. Ὅλες ἡ ἀναποδιὲς τώρα ἔτυχαν. Καὶ ἔτσι θὰ μείνω μόνη... Ἀλλ' ὄχι! Θὰ ἔχω τὴν *Ἐξόριστον Ἀτθίδα*. Πῶς ἀνυπομονῶ νὰ τὴν γνωρίσω! Φθάνει νὰ μὴ φύγῃ κι' αὐτή, ἔπειτα ἀπὸ λίγο καιρό. Γραψ' της το, σὲ παρακαλῶ.» —Νά, τῆς τὼ γραφα...

Πραγματικῶς, *Σταγὼν Δρόσου*, ὁ Σεπτέμβριος εἶνε ἕνας πολὺ καλὸς μῆνας δι' ἐξοχήν. Εἰμπορεῖ κανείς, ὡς λέγεις, «νὰ τρέχῃ ἀπὸ τὸ πρωὶ ὡς τὸ βράδυ ἔξω στ' ἀμπέλια καὶ στὰ πεῦκα, χωρὶς νὰ ἔχῃ φόβο οὔτε ἀπὸ ζέστη πολλὴ οὔτε ἀπὸ κρύο». Ναί, ἀλλὰ χρειάζονται δυὸ πράγματα· νὰ μὴν ἀρχίσουν ἡ μεγάλες βροχὲς καὶ ὑγρασίες τοῦ φθινοπώρου, καὶ... νὰ μὴν ἔχῃ κανεὶς Σχολεῖον, ποῦ ἀρχίζει τὸν Σεπτέμβριον.

Ἡ παρατήρησίς σου, *Μικρὲ Ἥρω*, εἶνε ὀρθοτάτη. Πολλὰ περιοδικὰ ἐμιμήθησαν τὴν Διάπλασιν εἰς ὅλα, ἐκτὸς τῆς ὕλης. Κόμνουν καὶ αὐτὰ Δημοψηφίσματα ψευδωνύμων, Λαγεῖα, Διαγωνισμούς, Μικρὰ Μυστικὰ κ.τ.λ. Τὴν ὕλην ὅμως δὲν ἠμπόρεσε νὰ τὴν μιμηθῇ κανέν. Καὶ τὰ δύο σου ψευδώνυμα μοῦ ἀρέσουν, καὶ διὰ τὰ δύο εἰμπορεῖς νὰ ζητήσῃς τὰς ψῆφους τῶν συναδέλφων σου.

Μὲ πολλὴν μου χαρὰν παρακολουθῶ τὰς προόδους τοῦ ἐν Πειραιεῖ Συλλόγου «Δόξα». Εἶνε πραγματικῶς ἓν ἀπὸ τὰ καλλίτερα καὶ δραστηριώτερα σωματεῖα ποῦ ἐργάζονται διὰ τὴν διάδοσιν τοῦ περιοδικοῦ μας. Συνιστῶ ὅθεν εἰς τοὺς Πειραιώτας φίλους μου καὶ εἰς τοὺς λοιπούς, ὅσοι θὰ ἤθελαν νὰ ἐργασθοῦν διὰ τὸν ἴδιον σκοπόν, νὰ γίνουν μέλη τῆς «Δόξης».

Σὲ μακαρίζω διὰ τὴν ὡραίαν ζωήν ποῦ περνᾷς εἰς τὴν ἐξοχήν, *Ἑλληνικὴ Δόξα*. Ἐκεῖνος μάλιστα ὁ μακρινὸς περίπατος μὲ τὸ γαϊδουράκι, πρωΐ-πρωΐ, ἀπὸ τὰς 5 ὡς τὰς 7, ἀξίζει ὅ,τι πῆς. Εὐχαριστῶ πολὺ τὴ μαμμά σου γιὰ τὴν καλὴν ἰδέαν ποῦ ἔχει, καὶ πές της ὅτι δὲν θὰ λησμονήσω ποτὲ τὰ λόγια της: «Σπίτι χωρὶς Διάπλασι εἶνε ἐκκλησία χωρὶς Εὐαγγέλιο».

Ὁ *Πόθος τῆς Κρήτης* μοῦ γράφει: «Δὲν εἰμπορῶ νὰ σοῦ περιγράψω τὴν χαράν μου ὅταν λαμβάνω Μικρὰ Μυστικά. Φαντάσου, ὅτι ὄχι μόνον ἐγώ, ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ οἱ γονεῖς μου, ὅταν ἔλθῃ κανὲν τετράδιον, περιμένουν μὲ ἀνυπομονησίαν νὰ τοὺς τὸ ἀνγνώσω.» — Ἐπίσης καὶ ὁ *Παπαγάλος τοῦ Τσάρου* μοῦ γράφει, ὅτι τὰ Μ. Μυστικὰ εἶνε ἡ χαρά του.

Σ' εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὰ καλά σου λογάκια, *Ἀρχιζιζάνιον*. Εἶμαι καταγοητευμένη. Ναί, τώρα ποῦ θἀρχίσουν τὰ μαθήματα, δὲν θὰ ἔχῃς καιρὸν νὰ μοῦ γράφῃς τόσον τακτικά. Ἐπίζω ὅμως ὅτι πάντα θὰ οἰκονομῇς ὀλίγον, διὰ νὰ μοῦ γράφῃς τουλάχιστον κάπουκάπου. Ἀφοῦ μὲ ἀγαπᾷς τόσον πολύ!..

Καὶ τὸ ἰδικόν σου γραμματάκι, *Κραυγὴ Νίκης*, ὡραιότατον. Ἄ, μὴν ἀνησυχῇς! ὅσον πολλὰ καὶ ἂν λαμβάνω, ὅλα τὰ διαβάζω. Εἶνε καὶ μένα ἡ χαρά μου. Ἔγεινες καλά;

Τρεῖς μῆνες νὰ μοῦ γράψῃ ἡ *Μοσκιά!* Τρεῖς σωστοὺς! Καὶ ναὶ μὲν ἐνάμισυ μῆνα μελετοῦσε δι' ἐξετάσεις, ἀλλὰ ἔπειτα διατί δὲν μοῦ ἔγραψε; Διότι ἐνάμισυ μῆνα μετὰ τὰς ἐξετάσεις, εἶχε τεμπελιά! Τί νὰ τῆς εἰπῆς ὅμως, ἀφοῦ τὸ ὁμολογῇ μόνη της; Αὐτὸ εἶνε σημεῖον, ὅτι δὲν θὰ τὸ ξανακάμῃ. Ἄλλως τε μάγαπᾷ καὶ αὐτὴ τόσῳ πολύ!...

Ὡραίας ἐπιστολὰς μοῦ ἔστειλαν αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα καὶ οἱ ἑξῆς: *Μυστικός*, *Φλογέρα τοῦ Βασιλῆ*, *Δρόσος τῆς Πρωΐας* (καὶ ἂς ἰδῇ τί ἀπαντῶ παραπάνω πρὸς τὸ *Ἀρχιζιζάνιον*) *Θαλασσία Αὔρα* (στεῖλέ τας) *Γλυκεῖα Ἐλπίς*, *Παρήγορος Ἄγγελος*, *Δοξασμένο Εἰκοσιένα* (εὐχαριστῶ πολὺ καὶ διὰ τὸ ξεσπάθωμα) καὶ *Ἑπτάφωτος Πλειάς*.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Ἐγκρίνονται: «Ὁ τρύγος» τῆς *Ἑπταφώτου Πλειάδος*—«Ἡ εἰκὼν» τοῦ *Παρηγόρου Ἀγγέλου*—Δύο ποιήματα τοῦ *Δοξασμένου Εἰκοσιένα*—Μῦθος τοῦ *Ἀθανασίου Διάκου*—Διάφορα τοῦ *Δάφνης Στεφάνου*—«Κλέφτης ἢ ἐλευθερωτής;» τῆς *Φλογέρας τοῦ Βασιλῆ*—«Ὁ ὕπνος του καὶ τὸ παλάτι του» τοῦ *Μυστικοῦ*—«Ἡμέρα θέρους» τῆς *Γλυκείας Ἐλπίδος*—«Εἰς τὸν κῆπόν μας» τῆς *Ἑλληνικῆς Δόξης*—Π. Πνεύματα, Ἀνέκδοτα, Παίγνια κτλ. διαφόρων.

Ὅλω καὶ ἐκλεκτὰ πράγματα αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα!

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

[Οὐδὲν ψευδώνυμον ἐγκρίνεται ἢ ἀνανεοῦται, ἂν δὲν συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ δικαιώματος φρ. 1. Τὰ ἐγκρινόμενα ἢ ἀνανεούμενα ἰσχύουν μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου 1911. Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ α. ἀνήκουν εἰς ἀγόρια, καὶ ὅσα ἀπὸ κ. εἰς κορίτσια.]

Νέα ψευδώνυμα: *Ναυκρατοῦσα* κ. (Α.Ζ.) *Ἀρματωλὸς τοῦ Ὀλύμπου* α. (Τ.Γ.) *Ρωμαῖος*, (Ε.Β.)

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν ν' ἀνταλλάξουν: τὸ *Χρυσάνθεμον* (0) μὲ *Υἱὸν τοῦ Σατανᾶ*, *Γαλαξοαίματον Φίφτυ-Τοῦ*, *Κερκυραϊκὴν Αὔραν*· — ὁ *Κυνηγὸς τῆς Ἐρήμου* (0) μὲ *Πλοίαρχον Νέμον*, *Ἠχὼ τῆς Καρδιᾶς*, *Κραυγὴν Νίκης*, *Λιμένα Εὐτυχίας*· — ἡ *Μοσκιὰ* (0) μὲ *Μπάρμπα-Γεῶργον*, *Τῆς Φράκτης τ' Ἀγριολούλουδο*, *Κάρμεν*· — ἡ *Δάφνη* (0) μὲ *Κρητικοπούλαν*, *Ἰδιότροπον Ξανθούλαν*, *Μαῦρα Μάτια*, *Τσιγγαρέλαν*, *Μασκώτ*· — ὁ *Μάρτυς τῆς Ἐλευθερίας* (0) μὲ *Ὀνειρεμένην Ἐλευθεριά*, *Ὑπερασπιστὴν τοῦ Ἔθνους*, *Ξενιτεμένο Ἑλληνόπουλο*, *Μακροκοτσίδαν*.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: *Ναυτάκι τῆς Χαλκίδος* (ὁ κ. Π. σοῦ ἀπήντησε διὰ δελταρίου·) *Αὔραν τοῦ Εὐρίπου* (ἔλαβα, εὐχαριστῶ·) *Ἠλεκτρικὸν Σπινθῆρα* (ἔλαβα, εὐχαριστῶ·) *Ἑλληνικὸν Ἰδεῶδες* (ἔλαβα, εὐχαριστῶ·) *Ὠλένα* (ἦτο σύμπωσις· ἐξετείνετο ἡ ἀλληλογραφία καὶ δὲν ἄφινε τόπον διὰ πολλὰς Ἀσκήσεις·) *Ὄνειρον τῆς Κύπρου* (εὖγε! ἐπῆρες λαμπρὸν βαθμὸν καὶ τὸν ἀνώτερον ὅλου τοῦ σχολείου·) *Ὀδυσσέα Ἀνδροῦτσον* (καθεὶς θὰ κάμῃ τὸ ψηφοδέλτιόν του· θὰ σᾶς ἐπῶ πότε·) *Δάφνης Στέφανον* (ἐξάμηνος, διότι δι' ἐξαμηνίαν εἶσαι ἐγγεγραμμένος·) *Ἀσύρματον Τηλέγραφον* (δὲν εἶνε τίποτε! μὲ μίαν καλὴν δίαιταν, γρήγορα θὰ δυναμώσῃς·) *Σωφραζέτταν* (ἔστειλα·) *Ὀνειροπόλον Μεγάλης Ἑλλάδος* (ἔχει καλῶς·) *Μίμην Αλ. Μαρ.* (ὡς ἀγοραστής, δὲν εἰμπορεῖς νὰ συμμετάσχῃς παρὰ εἰς ὡρισμένους Διάγωνισμούς· ἂν θέλῃς νὰ λαμβάνῃς μέρος εἰς ὅλους, πρέπει νὰ γίνῃς συνδρομητής·) *Ἄσπρον Κόρακα* (ἔστειλα·) *Ἐλευθεριὰν* (ἔστειλα·) *Παυλ. Βαλ.* (ἐκτὸς τῶν παιδικῶν, δὲν γνωρίζω· ζήτησε τὸν κατάλογον τῆς Θεατρικῆς Βιβλιοθήκης τοῦ κ. Γ. Φέξη καὶ διάλεξε·) *Αὐτοκράτειραν τοῦ Βυζαντίου* (πιθανὸν νὰ ἔχῃ· φύλαξέ το νὰ τὸ δείξῃς εἰς κανένα σοφὸν καὶ νὰ σοῦ 'πῇ ἂν εἶνε τυπωμένον·) *Ζαρίνην* (δὲν τὸ ξεύρεις ὅτι ὑπάρχουν πολλοὶ ποῦ δυσκολεύονται νὰ γράφουν ἐπιστολάς;) *Εὐάγγελον Χαρ.* (ἔλαβα, εὐχαριστῶ·) *Ναυτάκι* (συνδρομητὴς δὲν εἶνε, ἴσως εἶνε ἀγοραστής·) *Χρυσάνθεμον* (καλῶς ἠλθες!) *Φιλοπάτριδα Σαμίαν* (εἰς τὴν ἐπιστολήν σου δὲν ὑπῆρχε τὸ ἀντίτιμον, διὰ νὰ ἐκτελέσω τὴν παραγγελίαν σου, διότι ἡ πρὸς τὸν Πυθαγόραν σημείωσίς σου ἦτο ἐσώκλειστος εἰς τὴν ἰδικήν μου ἐπιστολήν·) *Ἀθανάσιον Διάκον*, κλπ. κλπ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν *31 Αὐγούστου*, θἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

127ος Διαγωνισμὸς
Λύσεων Αὐγούστου—Νοεμβρίου

ΟΡΟΙ ΣΥΜΜΕΤΟΧΗΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ & ΑΓΟΡΑΣΤΩΝ

Οἱ ἔχοντες ψευδώνυμον ἐγκεκριμένον διὰ τὸ 1911 συνδρομηταὶ ἢ ἀδελφοὶ συνδρομητῶν, δύνανται νὰ συμμετάσχουν τοῦ διαγωνισμοῦ τούτου τῶν Λύσεων ΑΥΡΕΑΝ.

Πάντες οἱ ἄλλοι πρέπει νὰ ἐσωκλείουν διὰ τὰς λύσεις των ἑκάστου φυλλαδίου,—ὁσαιδήποτε καὶ ἂν εἶνε,—γραμματόσημον ἀσφράγιστον 10 λεπτῶν οἱ συνδρομηταὶ καὶ τὰδελφία των, καὶ 20 λεπτῶν οἱ κατὰ φύλλον ἀγοραστοί, ἄλλως δὲν λαμβάνονται ὑπ' ὄψιν αἱ λύσεις των.

Ο χάρτης τῶν λύσεων ἐπὶ τοῦ ὁποίου καὶ μόνον δέον νὰ γράφωσι τὰς λύσεις των πάντες ἀνεξαιρέτως οἱ διαγωνιζόμενοι, πωλεῖται ἐν τῷ Γραφείῳ μας εἰς φακέλλους, ὧν ἕκαστος περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. Ι.

Αἱ λύσεις τοῦ παρόντος φύλλου εἶνε δεκταὶ πανταχόθεν μέχρι τῆς 14ης Ὀκτωβρίου, πέραν δὲ τῆς προθεσμίας ταύτης, μόνον ἐὰν ληφθοῦν πρὸ τῆς δημοσιεύσεώς των γίνονται δεκταί.

Τοὺς λοιποὺς ὅρους, βραβεῖα κλπ. ἰδε εἰς τὸν Ὁδηγὸν τοῦ Συνδρομητοῦ, Κεφ. Δ' καὶ Ϛ', φύλλον πρῶτον ἐ. ἔ. Ὁ Ὁδηγὸς στέλλεται εἰς πάντα αἰτοῦντα.

379. Λεξίγριφος

Φθόγγος εἶνε τὸ πρῶτόν μου,
Νῆσος τὸ δεύτερόν μου,
Καὶ βασιλέα παγάθλιον
Δηλοῖ τὸ σύνολόν μου.

Ἀστάλη ὑπὸ τῆς Βάρκας τοῦ Καναρῆ

380. Μεταγραμματισμὸς

Βγάλε Ρῶ καὶ βάλε Τᾶ
—Δὲν σοῦ λέγω χωρατά,—
Ποταμὸς διὰ νὰ χαθῇ
Καὶ νησὶ νἀναφανῇ.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Βιθυνῆς Ἑλληνοπούλας

381. *Ἀναγραμματισμὸς*

Ἐν φυσικὸν φαινόμενον
Ἂν ἀναγραμματίσῃς,
Ἐν σχῆμα γεωμετρικὸν
Θὰ ἴδῃς καὶ θαπορήσῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἐγγόνου Αὐτοκράτορος

382. *Δημῶδες Αἴνιγμα*

Κρύο—λυωμένο,
Ζεστὸ—παγωμένο.

Ἐστάλη ὑπὸ τὸ Δάφνης Κλωνάρι

383. *Ἐπιγραφὴ*

Θ Σ Υ Γ Ρ Τ Δ
Π Ε Ε Δ Ι Σ
Ν Κ Π Π Ρ Ο

Ζητεῖται ἡ ἀνάγνωσις τῆς ἐπιγραφῆς ταύτης.

Ἐστάλη ὑπὸ Γ. Χ. Γεωργιάδου

384. *Γωνία*

\+ * * * * = Γεωμετρικὸν Σχῆμα
* + * * * = Πτηνόν.
* * + * * = Ὄρος τῆς Τουρκίας.
* * + * * = Γενάρχης περίφημος.
\+ * * * * = Σημεῖον τοῦ ὁρίζοντος.

Οἱ σταυροὶ ἀποτελοῦν στρατηγὸν Ἀθηναῖον.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Μητριᾶς Στοργῆς

385.—389. *Μαγικὸν Γράμμα*

Τῇ ἀνταλλαγῇ ἑνὸς συμφώνου ἑκάστης τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἑνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθοῦν ἄλλαι τόσαι λέξεις: *κύκνος, κακός, σαῦρα, ἅλσος, φόρος.*

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Δουκίσσης τοῦ Δάντσιγ

390. *Ἀκροστιχὶς ἐξ ἀντιθέτων*

Τὰ ἀρχικὰ τοῦ ἀντιθέτου τῶν κάτωθι λέξεων ἀποτελοῦν κατὰ σειρὰν πόλιν τῆς Ἑλλάδος:

Εὔφυής, Δυστυχής, Σιωπῶ, Κάθετος, Σαθρός.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Μοσκιᾶς

391. *Ἐλιποσύμφωνον*

α – εο – αιο

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ζαρίνης

392. *Γρῖφος*

λε λε, οἶκοι, βατ
λελε λε οἶκοι οἶκοι βατ βατ
Ω ς λε λε λε ὧν Θ Ρ λῶ
λε λελε οἶκοι οἶκοι βατ βατ
λε λε οἶκοι βατ

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Νησάκι τῶν Γιαννίνων

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τῶν φύλ. 29, 30 καὶ 31

278. Μισθὸς (μῦς, θώς.) — 279. Ἀμένη (α, μῖ, ε, νῖ.)—280. Μῆλος-μῆλον.—281. Ὁ ἄρτος, ἡ Ἄρτα.

282.
Κ
Μ Ι Α
ΑΜΜΟΣ
ΕΥΡΩΤΑΣ
ΛΑΚΩΝΙΚΟΣ

283-285. 1, Ἄρρητον μὴ λέγε· 2, Μανθάνων μὴ κάμνε· 3, Ἀρετῆς οἰκεῖον ἀδικίαν μισεῖν·—286. Ὁ Πέτρος (παῖ, τρῶς;)—287. ΣΟΦΟΚΛΗΣ (Σπάρτη, ΡΟδος, Ἀμφιτρίτη, ΛυκΟῦργος, ΠεριΚλῆς, ΜασσαΛία, ΕὐτέρπΗ, ΔιόνυσοΣ.)—288. *Μὴ διανοῆσαι κακά.* (μῖ διὰ νο εἰς ε – κᾶ κᾶ).

289. Σολωμὸς (σόλ, ὅμως.)—290. Πτοιος-Ἴος·—291. Πάρος - Πόρος.—292. Ἐλασῶν-Ἐλάσσων.—293. Ὁ φακός, ἡ φακή.

294.
Κ (ἄΚων...)-(καΚΑ ΤΑ...)
ΚΑΙ (ΚΑΙρός...)
ΕΣΤΙΑ (εἰδΕΣ ΤΙ Ἄνεμος.)
ΠΥΡΑΛΙΣ (ΠΥΡ ΑΛΙΣκει...)

295. Κάλλιο ἀργὰ παρὰ ποτέ.—296. ΣΑΜΟΣ (Σῦρος, ΠΑρος, ΚίΜωλος, ΜύκΟνος, ΝάξοΣ.)—297. Ἡ φύσις ἄνευ μαθήσεως τυφλόν.—298. *Ὁ Ἱερεμίας ἦτο μέγας προφήτης* (Ο ι ἔρ ἔρ ι ἄς - ἡ το μέ γᾶ ς - πρὸ φῆ τῆς.)

299. Κεράσιον (κέρας, ἴον.)—300. Φοῖνιξ, (φῖ, νύξ.)—301. Νεῖλος - γεῖλος.—302. Χάρος-φάρος-φακός.

303. ΕΡΙΟΝ
ΡΙΟΝ
ΙΟΝ
ΟΝ
Ν

304. Τ
Ε Ι Σ
Ο Υ Τ Ο Σ
Η Σ Ι Ο Δ Ο Σ
Φ Ι Λ Ο Σ Ο Φ Ο Σ

305. *Ἐὰν νέος πονήσῃς, ἕξεις γῆρας εὐθαλές.* (Ἡ ἀνάγνωσις ἐξ ἀρχῆς προγωρεῖ πάντοτε διαγωνίως.)—306. Ἡ Πίσα.—307. ΛΑΙΟΣ – ΑΥΛΟΣ (ΛάμΑχος, ΆδραμΥττιον, Ἴλη, ΌρΟφή, ΣέσωΣτρις.)—308. Ζημίαν λίρου μᾶλλον ἢ κέρδος αἰσχρόν. — 309. *Ἐπιστήμη ἐπιστήμης διάφορος* (ἐπὶ στη μῖ - ἐπὶ στη μῦς διὰ φόρος.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

ΣΥΛΛΟΓΟΣ Η "ΔΟΞΑ,,

Ἀναγνωρίζονται ἀντιπρόσωποι αὐτοῦ:

Ἐν Τριπόλει: ΤΣΙΓΓΑΡΕΛΛΑ
Ἐν Τρικάλοις: ΝΗΡΗΙΣ
Ἐν Ἀργοστολίῳ: ΜΙΚΡΟΣ ΗΡΩΣ
Ἐν Ἄργει: ΑΛΚΑΙΟΣ
Ἐν Σπάρτῃ: Π. ΨΥΧΟΓΙΟΣ
Ἐν Ἀγρινίῳ: ΝΙΚ. ΛΕΦΑΣ
Ἐν Παξοῖς: ΕΛ. ΑΝΕΜΟΓΙΑΝΝΗ

Ζητοῦνται καὶ ἀλλαχοῦ. Ὁ Σύλλογος ἐξέδωκε λαχεῖον τιμώμενον λεπτὰ 25. Κερδίζουν ὁ α') δρχ. 40, ὁ β') δρχ. 20, ὁ γ') δρχ. 10, ὁ δ' καὶ ε') ἀνὰ 5 δρχ. ἕκαστος. Διεύθυνσις: Γεωργ. Ν. Γεωργόπουλον, Φιλωνος 84, Πειραιᾶ. *(ΙΑ'. 128)*

ΠΕΙΡΑΪΚΟΣ ΣΥΛΛΟΓΟΣ Η "ΔΟΞΑ,,

Πᾶς ὅστις ἐγγράφῃ εἰς τὸν Σύλλογον μέχρι τῆς 31ης Δεκεμβρίου 50 ἐτήσια μέλη, θὰ λάβῃ δρχ. 25, 30 μέλη δρχ. 15, 20 μέλη δρχ. 10, 10 μέλη δρχ. 5, 4 μέλη δρ. 2, 2 μέλη δρ. 1. Ζητήσατε Καταστατικά. Σπεύσατε νὰ ἐπωφεληθῆτε. Συνδρομὴ τρίμηνος 50 λεπτά. Ἐτησία δίδραχμος. Διεύθυνσιν ἴδε ἄνω. *(ΙΑ', 129)*

Ἵδρυσις Α' Παραρτήματος Πειραϊκοῦ Συλλόγου ἡ "ΔΟΞΑ,, ἐν Πόρτ-Σαΐδ.

Πρόεδρος: *Θάλλον Ρόδον*, Ἀντιπρόεδρος: Ε. Χαμεζιανός, Γραμματεύς: Ε. Μαλανδρῆ, Ταμίας: *Κάσσιος Ἐπιδρομεύς*, Σύμβουλοι: *Ὄνειρον τῆς Κάσσου*, Λ. Μανδάλης. Ζητήσατε ἔντυπα καταστατικά.

Διεύθυνσις: Monsieur Em. Pneumatikos, Port-Saïd (Egypte). *(ΙΑ', 130)*

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΕΙΣ ΑΡΧΗΓΕΙΟΥ ΕΝΩΤΙΚΟΥ ΚΟΜΜΑΤΟΣ

Κηρύττει ἐπίτιμον Ἀρχηγὸν τὴν *Δεινοπαθουμένην Ἑλλάδα*. Ὑπαρχηγοὺς δ' ἐφετεινοῦ ἀγῶνος: *Ἰδανικὸν τῶν Ἑλλήνων* καὶ *Θριαμβεύοντα Μεγαλοϊδεάτην.*

ΜΑΡΤΥΣ ΤΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ ἀρχηγός

Κατατάσσομαι εἰς τὸν Δεσμὸν τῶν Ἑλληνίδων, ὑποσχομένη ἔνθερμον ὑποστήριξιν.—Ἀνταλλάσσω Μ. Μυστικά.— *Ἑλληνικὴ Δόξα.* *(ΙΑ', 132)*

Ἑλληνικὴ Δόξα ὑποψ. Δημοψηφίσματος.

Χίλια εὐχαριστῶ διὰ τὰς εὐχάς, ἀγαπημέναι *Κερκυραϊκὴ Αὔρα* καὶ *Αἰγυπτία Ἀριστοκράτις.* Πολλὰ φιλιά.—*Δούκισσα τοῦ Δάντσιγ.* *(ΙΑ', 134)*

ΕΜΠΟΡΙΚΗ ΚΑΙ ΛΟΓΙΣΤΙΚΗ ΣΧΟΛΗ
ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΠΟΥΛΟΥ
Μετ' οἰκοτροφείου

ΕΝ ΠΕΙΡΑΙΕΙ

Ζητήσατε δι' ἐπιστολικοῦ δελταρίου τὸ ἄρτι ἐκδοθὲν πρωτότυπον, ἀνακαινιστικὸν καὶ πλούσιον εἰς μεταρρυθμίσεις πρόγραμμα τοῦ ὀγδόου Σχολικοῦ ἔτους, μετὰ τοῦ κανονισμοῦ τοῦ Οἰκοτροφείου καὶ τοῦ πίνακος τῶν περιεχομένων τῶν Συγγραμμάτων τῆς Σχολῆς («Ἐγκυκλοπαιδείας, Ἐμπορικῆς Μορφώσεως Α' καὶ Β' Βαθμίδος, Τόμ. 4 καὶ τοῦ 'Εμπορίου» Τόμ. 3.) ὁδὸς Νοταρᾶ, 68 — Πειραιᾶ.

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

ΟΙ ΛΥΣΑΙ ΤΟΥ ΠΑΙΓΝΙΟΥ ΤΟΥ 38 ΦΥΛΛΟΥ

[Ἴδε τὴν λύσιν εἰς τὴν σελίδα 321]

ΑΘΗΝΩΝ: Αἰλὴ Ν. Μαρκοπούλου, Μ. Β. Παναγιωτόπουλος, Ἀνασ. Τσόκαλης, Γ. Ε. Σκεπασθανός, Εὐγενία Λαμπαδαρίου. Γ. Ηλ. Παπαγιάννης, Ἀλ. Ν. Μωραΐτης, Χαρ. Σούλης, Καίτη Ν. Τζαννετοπούλου, Βηθλεὲμ Χρ. Δημητίτου, Πίπος Ραυτόπουλος, Ἐλπινίκη Μάντζαρη, Καλλιόπη Νικολάου, Χρυσάνθεμον, Καίτη Τσιφλάκου, Γ.Α. Μανῳίδης, Ν. Α. Κομνηνός, Ἀριστ. Ι. Κανάρης, Ἠλ. Σπ. Κανέλλης, Π. Ι. Χατζηδάκις, Ν. Π. Χατζηδάκις, Ἀρχιζιζάνιον.

ΠΕΙΡΑΙΩΣ: Ἀλεξάνδρα Π. Δευτεραίου, Εὐαγ. Σ. Σουλελές, Δημ. Κ. Καλῆς, Μαρία Μαυρομμάτη.

ΕΠΑΡΧΙΩΝ.

ΑΝΔΡΟΥ: Πολυξένη Κουλούθρου (37-38), Α Ν. Κωσταρᾶς.
ΚΑΛΑΜΩΝ: Μίμης Ἀλ. Μαριόλης.
ΚΕΡΚΥΡΑΣ: Νικ. Δ. Κακολίρης
ΚΗΦΗΣΣΙΑΣ: Κ. Ι. Βιτιάδης.
ΚΟΡΙΝΘΟΥ: Ἰωάν. Κ. Ἀναστασόπουλος, Παῦλος Ι. Δημητρακόπουλος.
ΚΥΠΑΡΙΣΣΙΑΣ: Μαρίκα Β. Χηνοπούλου.
ΛΑΡΙΣΣΗΣ: Ἀθ. Γ. Κατσαρός, Τάσσος Ἀθ. Σκόδρας.
ΛΑΥΡΙΟΥ: Γ. Κ. Γιαννόπουλος (37-38).
ΛΕΧΑΙΝΩΝ: Μαρίκα Νικ. Σταματοπούλου, Ξανθὴ Τηλ. Σταματοπούλου, Γεωργία Κ. Ξυλογιαννοπούλου.
ΛΕΩΝΙΔΙΟΥ: Β. Γ. Πολυχρονάκης.
ΛΙΜΝΗΣ: Γρ. Γ. Παπαγεωργίου.
ΠΑΤΡΩΝ: Κ. Ι. Φαρμακίδης, Καίτη Κ. Γεωργακοπούλου. Μάρκος Κίτσος, Μαρία - Χρηστίνα Λουριώτη, Μαρία Ν. Ἀργυροπούλου, Ἀλ. Ι. Τζουλάτης, Φρ. Ι. Τζουλάτης, Σπ. Ν. Σαμαρτζῆς, Λουκᾶς Κίτσος, Ἀχιλ. Κίτσος. Ν. Τριάντης, Ἡρ. Τριάντης, Κωνστ. Τριάντης, Ἐλευθ. Χαραλάμπης, Γεώργ. Δασκαλόπουλος.
ΠΥΡΓΟΥ: Ἄγγελος Γ. Ἀγγελόπουλος, Κατίνα Γ. Ἀγγελοπούλου, Μόσχω Γ. Ἀγγελοπούλου.
ΣΥΡΟΥ: Ἰωάν. Ἐμ. Πασσᾶς. Ε. Β. Κωνσταντινίδης, Ἀργυρῶ Α. Σπουργίτου.
ΧΑΛΚΙΔΟΣ: Ξένη Α. Λουζίνα, Ἀνασ. Π. Παπαναστασίου.

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

ΑΝΔΡΙΑΝΟΥΠΟΛΕΩΣ: Στεφ. Ι. Περίδης.
ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΣ: Μαρίκα Π. Βόλτου.
BELGAS (Αἰγύπτου): Ἰ. Δ. Σιδερίδης, Παπαγάλος τοῦ Τσάρου.
ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ: Ναθαλία Χρ. Χρηστίδου (37).
ΚΑΦΡ-ΕΛ-ΖΑΓΙΑΤ: Ε. Κ. Γιαλούσης.
ΚΥΔΩΝΙΩΝ: Βασιλικὴ Νταμνούμη.
ΚΩΝΠΟΛΕΩΣ: Μυτιληναῖον, Πρωτοπαλλήκαρον, Δημήτρ. Ζωγράφόπουλος, Ἰουλ. Δ. Νίκας, Κερκυραϊκὴ Αὔρα, Γρ. Φλώρας, Ἀμαρυλλίς, Νίνα Κ. Ἐτεοκλῆ (37-38).
ΛΕΥΚΩΣΙΑΣ: Γεωρ. Χρ. Γεωργιάδης (36).
ΣΟΥΛΙΝΑ (Ρουμανίας): Ὀρφεὺς Β. Καραβίας (37).
ΧΙΟΥ: Ἰωάν. Ρὲς (37).

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Τῶν εὑρόντων ὀρθὴν τὴν λύσιν τὰ ὀνόματα ἐτέθησαν εἰς τὴν Κληρωτίδα καὶ ἐκληρώθησαν οἱ ἑξῆς δύο. Ι. Κ. ΑΝΑΣΤΑΣΟΠΟΥΛΟΣ ἐν Κορίνθῳ καὶ ΝΙΝΑ Κ. ΕΤΕΟΚΛΗ ἐν Κων)πόλει, καὶ ὁ μὲν πρῶτος ἐνεγράφη δι' ἓξ μῆνας, ἡ δὲ δευτέρα διὰ μίαν τριμηνίαν. Ἀμφότεροι ἀπὸ 1ης Σεπτεμβρίου.

Πλεονάζουν δρ. 1,30 διὰ τὸν προσεχῆ Διαγων.

Οἱ ἀποστείλαντες ἄνευ δεκαλέπτου τὴν λύσιν δὲν ἀναφέρονται, οὔτε οἱ ἀποστείλαντες πεντάλεπτον ἀντὶ δεκαλέπτου. (Γραμματόσημον δθωμανικὸν 10 παρὰ ἰσοδυναμεῖ μὲ 5 λεπτά· ὥστε διὰ 10 λεπτὰ χρειάζεται γραμματόσημον 20 παρᾶ).

Τύποις «Αὐγῆς Ἀθηνῶν» ΑΠΟΣΤΟΛΟΠΟΥΛΟΥ Πλατεῖα Ἁγ. Θεοδώρων.—2142

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΪ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ:		*Ἐξωτερικοῦ:*	
Ἐτησία	δρ. 3,—	Ἐτησία	φρ. 10,—
Ἑξάμηνος	» 4,50	Ἑξάμηνος	» 5,50
Τρίμηνος	» 2,50	Τρίμηνος	» 3,—

Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩΙ 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20

Διὰ τῶν Πρακτόρων, Ἐσωτερ. λ. 10. Ἐξωτερ. λ. 15

Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἕκαστον λεπ. 25

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 18ος *Ἐν Ἀθήναις, 10 Σεπτεμβρίου 1911* *Ἔτος 33ον.—Ἀριθ. 41*

Ο ΚΗΠΟΣ

— Πάλι σήμερα, κυρία Μαρίκα, ἐκόψατε ἕνα σωρὸ λουλούδια. Τί σᾶς εἶπε χθὲς ἡ μαμμά σας κι' ἐγὼ χίλιες φορές;... Νά, καὶ τὰ ὡραῖα αὐτὰ λουλούδια θὰ τἀφίσετε νὰ μαραθοῦν σὲ καμμιὰ γωνιά, ὅπως ὅλα τὰ ἄλλα.

Ἡ Κατερίνα ἔβγαινε ἀπὸ τὸ δωμάτιόν της ἀκριβῶς τήν στιγμὴν ποῦ ἡ Μαρίκα ἐγύριζεν ἀπὸ τὸν κῆπον, ὅπου εἶχε κόψῃ λογῆς-λογῆς ὡραῖα λουλούδια.

Ἡ Μαρίκα ἀγαποῦσε πάρα πολὺ τὰ λουλούδια. Εἶχε ὅμως τὴν κακὴν συνήθειαν νὰ κόβῃ τόσα ὅσα δὲν ἐχωροῦσαν τὰ χέρια της ἢ ἡ ποδιά της, καὶ νὰ τἀφίνῃ ἔπειτα νὰ μαραίνωνται, διότι δὲν εἶχε οὔτε ὄρεξιν οὔτε καιρὸν νὰ τὰ τοποθετῇ εἰς ἀνθοδοχεῖα.

Ἐκείνην τὴν ἡμέραν ὅμως εἶχεν ἀπόφασιν νὰ τὰ βάλῃ ὅλα εἰς τὸ νερόν, ὅσον κουρασμένη καὶ ἂν ἦτο. Ἐσκέπτετο, ὅτι ἂν τὸ ἔκαμνεν αὐτὸ μίαν τουλάχιστον φοράν, θὰ ἠμποροῦσεν εἰς τὸ ἑξῆς νὰ κόβῃ ὅσα λουλούδια ἤθελε, χωρὶς νὰ τὴν μαλλώνουν.

Δυστυχῶς, τὸ κουδοῦνι τοῦ προγεύματος ἐκτύπησε ἴσα-ἴσα τὴν στιγμὴν ποῦ ἔπαιρνεν ἕνα βάζο διὰ νἀρχίσῃ τὴν ἐργασίαν της, καὶ τὰ λουλούδια ἔμειναν ἐκεῖ, διότι καὶ ἡ Κατερίνα δὲν εὐκαιροῦσε νὰ τὰ φροντίσῃ. Μετὰ τὸ πρόγευμα, ἄρχισαν τὰ μαθήματα· ἔπειτα τὸ τσαΐ, ἔπειτα τὸ γεῦμα καὶ τέλος ἦλθεν ἡ ὥρα τοῦ ὕπνου. Ἡ Μαρίκα δὲν ξαναθυμήθηκε τὰ λουλούδια της· καὶ ἔτσι, εἰς τὰς δέκα, ἡ Κατερίνα ἐμάζευσε πάλι κι' ἔρριψε στὰ σκουπίδια ἕνα σωρὸ μαραμένα τριανταφύλλα, γαρύφαλα καὶ κρίνους, ποῦ τὸ πρωὶ ἀκόμη ἐγέμιζαν τὸν κῆπο μὲ τὴν εὐωδία καὶ τὴν εὐμορφιά των.

Τὴν ἐπαύριον, ἅμα ἐτελείωσαν τὰ πρωϊνὰ μαθήματα, ἡ Μαρίκα ἔτρεξε κατὰ τὴν συνήθειάν της νὰ περάσῃ στὸν κῆπο τὴν ὡραιότερη ὥρα τῆς ἡμέρας της. Εἶχε λησμονήσῃ ὅσα τῆς εἶχεν εἰπῆ χθὲς ἡ Κατερίνα, καὶ ἔτρεξε μὲ χαρὰ 'στὴν ἀνθισμένη Ρεζεντᾶ. Ἀλλὰ τὴν στιγμὴν ποῦ ἔσκυβε διὰ νὰ κόψῃ τὸ πλέον εὔμορφο κλωνί, ἡ Ρεζεντᾶ τῆς ἐφώναξε:

— Μὴ μοῦ κόβῃς τἀνθάκια μου, κοριτσάκι! Τὰ χρειάζονται ἡ μέλισσες. Κάθε 'μέρα ἔρχονται ἐδῶ νὰ βροῦν σὲ μένα τὸ ψωμί τους καὶ τὸ μέλι τους. Στάσου λιγάκι καὶ θὰ ἰδῆς.

Ἡ Μαρίκα ἐξεπλάγη πάρα πολὺ ποῦ ἄκουσε τὴν Ρεζεντᾶ νὰ ὁμιλῇ. Ἐν τούτοις ἔμεινεν ἐκεῖ ἀκίνητη κ' ἐκύτταξε. Ἡ Ρεζεντᾶ τῆς εἶπε τὴν ἀλήθεια. Ὁλόγυρα 'στὸν ἀνθισμένο θάμνο βομβοῦσαν μέλισσες. Μερικαὶ ἐκάθηντο ἀπάνω 'ς' ἀνθάκια καὶ ἅμα ἔφευγαν αὐτὲς χορτασμένες, πήγαιναν ἄλλες νὰ πάρουν τὴ θέσι τους.

— Μπᾶ! μοῦ εἶνε ἀδιάφορο! εἶπε σὲ λίγο ἡ Μαρίκα· στὸν κῆπο ὑπάρχουν πολλὰ ἄλλα λουλούδια ποῦ μπορῶ νὰ τὰ κόψω!

Καὶ ἄρχισε νὰ κυττάζῃ μιὰ μεγάλη, διπλῆ, κατακόκκινη Παπαρούνα ποῦ ἦταν ἐκεῖ κοντά. Ἀλλὰ μόλις ἅπλωσε τὸ χέρι διὰ νὰ τὴν κόψῃ, ἡ Παπαρούνα μὲ φωνὴ θυμωμένη τῆς φώναξε:

— Μή! μὴ μὲ κόβῃς! Δὲν βλέπεις λοιπὸν πῶς εἶμαι ἡ μόνη κόκκινη μὲ μαῦρα στίγματα Παπαρούνα ποῦ ὑπάρχει στὸν κῆπο; Ἂν μὲ κόψῃς, ποῦ θὰ βρεθῇ σπόρος γιὰ τὸ ἐρχόμενο ἔτος;

Ἡ Μαρίκα ἔγεινε κόκκινη σχεδὸν σὰν τὴν Παπαρούνα. Δὲν εἶπε τίποτα ὅμως, κ' ἐπῆγε 'στὴν ἄλλη ἄκρη τοῦ κήπου, ὅπου ἔμεινε λίγες στιγμὲς ἥσυχη, στὴ σκιὰ ἑνὸς δένδρου.

Ἐκεῖ κοντὰ στὸ δένδρο, ἔξω ὅμως ἀπὸ τὴ σκιά του, ἕνας ἄσπρος Κρίνος κου-

«—Μή! μὴ μὲ κόβῃς!...» (Σελ. 325, στ. γ'.)

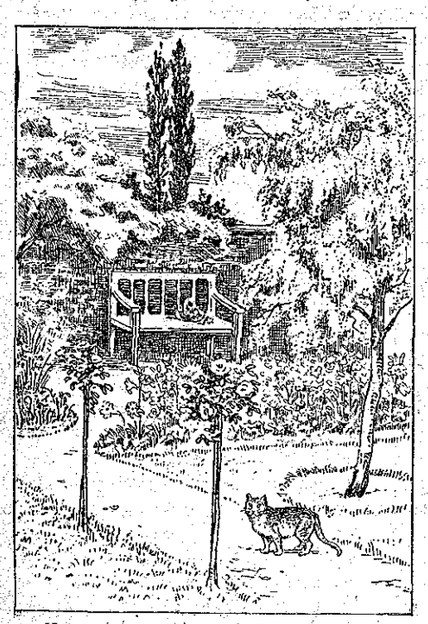

«Καὶ νὰ τἀφίνῃ ἔπειτα νὰ μαραίνωνται...» (Σελ. 325, στ. α'.)